

Köy Dernekleri Buluştu

Köy Dernek Başkanları Güllüce Köyü'nde Buluştu

Divriği'ye bağlı, İstanbul'da faaliyet gösteren Köy Dernekleri'nin düzenlediği Sabah Kahvaltılı toplantı 7 Nisan Pazar Günü yapıldı. Güllüce Köyü Derneği Başkanı Müslüm Kaya'nın çağırısı ile Tarabya'da bulunan Paella Restoran'da bir araya gelen dernek başkanları ve yöneticileri Dernek faaliyetlerinin yanı sıra "Dayanışma, Üretim Kooperatifi ve Demokrasi" konuları üzerine görüşlerini belirttiler. Divriği Kültür Derneği Başkanı Cafer Yıldız'ın da katıldığı Sabah Kahvaltılı toplantının açış konuşmasını Güllüce Köyü Derneği Başkanı Müslüm Kaya yaptı. **Devamı: Say: 10'da**

1 Mayıs Afişleri Sergilendi

Emek ve Dayanışma Afişleri DKD'de Sergilendi

Emek ve Dayanışma Afişleri Sergisi Divriği Kültür Derneği'nde açıldı. Grafik ve Tasarım Sanatçısı Fahrettin Engin Erdoğan'ın DİSK, KESK, TMMOB ve TTB için hazırladığı başta 1 Mayıs Afişleri olmak üzere, "Emek ve Dayanışma Afişleri" Divriği Kültür Derneği'nde açıldı. Serginin açılışına, CHP Milletvekillerimden Turan Aydoğan, Ali Şeker, CHP Beyoğlu Belediye Başkanı Adayı Alper Taş, önceki dönem DİSK Başkanlarından Süleyman Çelebi ve çok sayıda dernek, sendika ve Oda başkanları ile yazar, sanatçı katıldı. Serginin açılışı sırasında çeşitli konuşmalar yapıldı. **Devamı: Say: 8'de**

İstanbul SİRKECI PP.303

Divriği

Gazeteciler gördüklerini, düşündüklerini, bildiklerini samimiyetle yazmalıdır. (K. ATATÜRK)

DİVRİĞİ: AYLIK SİYASİ GAZETE NİSAN: 2019 YIL: 13 SAYI: 139 FİYATI: 5 TL www.divrigi.com.tr

KABLO İMALAT SAN. DIŞ TİC. ve PAZARLAMA A.Ş.

Merkez: Okçumusa Cd. Midilli Sk Göldağı İş Mrkz. No: 2/8 34420
Karaköy-İstanbul-Türkiye T.+90 212 251 40 83 pbx-F. +90 212 249 83 00
Fabrika: İstasyon Mah. Baraj Yolu Mevkii Kümesi No: 20 Velimeşe Org. San. Bölge. Çorlu-Tekirdağ T.+90 282 674 38 95-96-F.+90 282 674 38 94

PROFESYONEL ÇÖZÜMLER...

göldağıkablo

www.kablo.com - bilgi@kablo.com

Nakilbent Sk. No: 25/101
Sultanahmet - Fatih
İADE
ADRESİ

Tarım ve hayvancılığın tamamen çöktüğü, köylerin tamamen boşaldığı Divriği'de tarım ve hayvancılık üzerine "Üretim ve Pazarlama Kooperatifi" kuruldu. Kurulan kooperatif aracılığı ile Divriği'nin çeşitli bölgelerinde üretim yapılacak.

Şimdi tarım zamanı

DİVRİĞİ'Yİ TARIMLA KURTARALIM

Y. Kemal Bayar

Tarım ve hayvancılıktan kaynaklı ürünlerde dışa bağımlı hale gelen Türkiye'de verimli tarım arazileri ve meralar neredeyse tamamen kaderine terk edildi, köyler boşaldı. Yerli üretimin terk edilmesinden dolayı Türkiye'nin en temel gıda ihtiyacı olan, Soğan, Patates, Mercimek, Fasulye, Nohut, Et, başta olmak üzere yaklaşık 60 kalem tarım ürünü tahıl ve bakliyat, nasıl ve hangi ortamlarda üretildiği bilinmeyen ülkelerden ithal ediliyor. Genetiği değiştirilmiş veya dondurulmuş hazır gıdalardan kaynaklı hastalıklar, başta kanser olmak üzere, gün geçtikçe artıyor.

DOĞAL ÜRETİM SAĞLIKLI GIDA

Divriği adıyla kurulmuş dernek ve vakıf başkanlarının bir araya gelmesiyle kurulan "Divriği Üretim ve Pazarlama Kooperatifi" çalışmalarına başladı. Kısa, Orta ve Uzun Plana göre Divriği'nin birkaç bölgesinde Tarım ve hayvancılık üzerine üretim yapılacak. Bal üretimini de hedefleyen kooperatif kurucuları, Tarım ve hayvancılık temelinde üretilen ürünleri, başta Divriği olmak üzere İstanbul ve Ankara'da pazarlanacak. Tarım ürünlerinin Ata Tohumundan üretilmesi temel şart altına alındı. Kurulan kooperatifin ilkel bir kararı da kimyasal ve ilaçlı tarım üretiminden uzak durmak, tamamen organik üretim yapmak. **Dev: Say: 2'de**

sahinkucuk@hotmail.com.tr

Şahin Küçük

Göç ve Tarım

Bundan 60-70 sene önce, en temel tarım ürünlerimiz olan, Buğday, Mısır, Patates, Soğan, Mercimek, Nohut, Fasulye den başlayarak, Sığır, Keçi, Koyun, Et, Süt, Yem, aklınıza ne gelirse, bütün bunları başka ülkelerden (ithal) alacağımız söyleneşeydi, kim inanırdı? Türkiye bugün itibarıyla çeşitli ülkelerden, 60 kalemin üzerinde temel beslenme kaynaklı tarım ve hayvancılık ürünü ithal ediyor. Bununla da kalmıyoruz. İthal tarım ürünlerine yönelirken, Anadolu'nun binlerce yıllık ata tohumları bir bir ortadan kalkıyor, yok ediliyor. Esas itibarıyla, yok ediliyor demek biraz hafif kalır, yok edildi zaten. Şimdi o ata tohumlarını bulmak neredeyse imkânsız. Erşün Domatesi, Güneş Köyü Hıyarı, Fasulyesi, Yellice Mercimeği, Çamşır Buğdayı, Nohutu, Palanga Lahanaşı, Güresin Elması, Norşun Elması, say sayabildiğin kadar. Ödek Koyunu, Karakale Keçisi, Gezey Peyniri, Sarıççek Tereyağı. Yaylaları ovaları, dağları meraları, çayları, çeşmeleri. Bütün bunları bul ki bulasın. Devletin "Tarım Politikası" olmayınca sonucun böyle olması da gayet normal sayılır. Devlet 1950'li yıllardan başlayarak, tarım politikasını rafa kaldırdı, sanayileşme metodu üzerine odaklandı. Böyle bir tercih daha başından sakattı. Dünyanın en gelişmiş sanayi ülkeleri, tarımı güçlendirerek, sürdürerek bugünkü noktalara eriştiler. Genç Türkiye Cumhuriyeti kurulurken bunun temelleri atılmıştı aslında. Zeytinden fındığa, çaydan pamuğa, tütünden üzüme, incire, tahıla kadar, cumhuriyetin tarım ve hayvancılık çizgisi gayet netti. 7 Bölgeye ayrılan genç cumhuriyet, her bölgede temel tarım çeşitliliği üretimine girdi. Çok başarılı oldu. Et Balık Kurumu, Süt Endüstrisi Kurumu, Tarış, Çaykur, Fiskobirlik, Çukobirlik, Kaysıbirlik, Toprak Mahsulleri Ofisleri, Ziraat Fakülteleri, Veterinerlik Fakülteleri, Ziraat Odaları, Tarım Kooperatifleri, Anadolu'yu tıpkı bir yıldız gibi parlattı. Dağlara, meralara, yaylalara can, evlere, hanelere neşe geldi. Umut veren bu parlak girişim fazla sürmedi. 1950'li yıllarda Demokrat Parti eliyle başlatılan "Tarımdan Sanayiye Geçiş" sevdası Türkiye'yi adım adım bugünlere getirdi maalesef?

Ozanların Dilinden

Ozan Garip Ünlü Söylüyor?

Ozanlar, tarihi türkü söyleyerek bizlere anlatıyorlar. Sadece kendi yaşadıklarını değil, toplumun yaşadıklarını da kuşaktan kuşağa, asırlarca türkülerinde motif gibi işlediler. Her sözü yüzyılların çeşmesinden akan su gibi şifa olan bu sözler ozanlar toplumların hafızası haline geldi. Ozanlarımızın söylediği nefesler, bizlerin huzurunda tarih kitapları kadar kıymetlidir. Yolun ve erkânın temsilcilerinden, Divriği'nin Susuzlar Köyü'nden Ozan Garip Ünlü'yü dinleyelim. **Devamı: Say: 5'de**

Divriği'de Yaşam

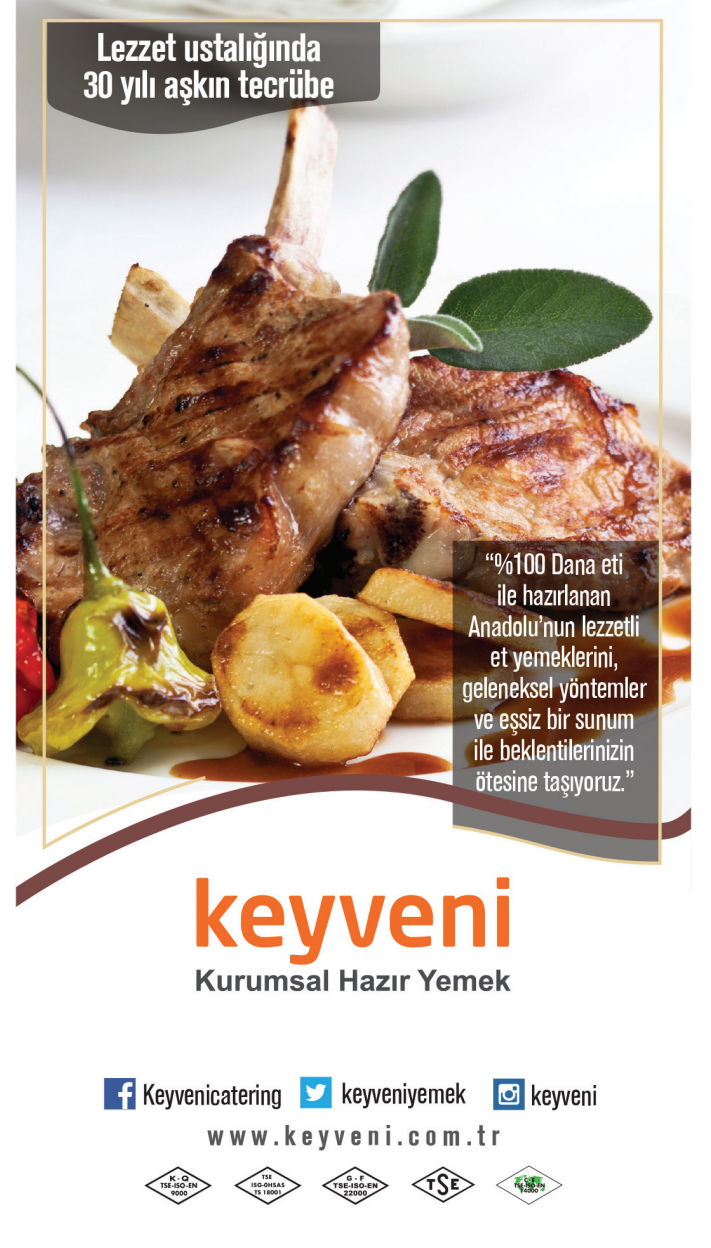
Divriği'de kış Şubat'ın sonunda kadar bol kar yağışlar ve şiddetli soğuklarla devam ederdi. Ancak Şubat'ın 20'sinde birinci Cemre havaya, 27'sinde suya, üçüncüsü de 9 Mart'ta toprağa düşer. 9 Mart'tan sonra üç dört gün süren zaman içerisinde ılık bir lodos fırtınasının esintileriyle eriyen karlardan açılan kırlarda yer yer baharın müjdecisi kardelen, nevrüz ve nergiz çiçekleri açardı. Yağmur yağdığı zaman hemen hemen evin bütün bölümlerine damla damla su akardı. Yağış başladığı zaman hemen dama çıkılır, aşırı sıcaktan kuruyan, yarılan toprak ıslandıkça ve yumuşayan toprak damın üzerinde enine boyuna defalarca Loğ gezdirilir. **Devamı: Say: 8'de**

YAZARLAR

	Gülümser HEPER 6'da
	Mihran Piliçoğlu 8'de
	Sadık ÇELİK 2'de
	Şahin KÜÇÜK 1'de
	Saadet BAYAR 3'de
	Süleyman ZAMAN 8'de
	İsmail ÇINAR 7'de
	İsmail METİN 5'de
	Y. Kemal BAYAR 3'de

DİVRİĞİ GAZETESİ
divrigigazetesi@gmail.com

0532 327 19 58
POSTA ÇEKİ HESABI
Sadet Bayar: 09548784

Lezzet ustalığında 30 yılı aşkın tecrübe

"%100 Dana eti ile hazırlanan Anadolu'nun lezzetli et yemeklerini, geleneksel yöntemler ve eşsiz bir sunum ile beklentilerinizin ötesine taşıyoruz."

keyveni
Kurumsal Hazır Yemek

f Keyvenicatering keyveniyemek keyveni

www.keyveni.com.tr

ISO 9001:2015 ISO 22000:2018 TSE

Tarım devlet eliyle batırılıyor

DİZİ YAZI İmkânlar ve Gerçekler II Tarım ve Hayvancılık

OĞUZ OYAN*

Ekonomide olduğu gibi tarım politikalarında da ne yapacağını bilemez bir iktidar yapısı oluştu. Tarım ve Orman Bakanı 25 Nisan’da kamuoyuna bir “Tarımda Milli Birlik Projesi” (kısaca Proje) açıklayacağını ilan etmişti. Cumhurbaşkanı için de 17 slaytlık bir sunum hazırlanmıştı. Bu sunum yapılmadan basına sızdı veya sızdırıldı; 17 Nisan tarihli Dünya’da tarım yazarı sevgili Ali Ekber Yıldırım ayrıntılarıyla haberleştirdi. İzleyen günlerde bazı yazılı veya görsel medyada da yer aldı.

Genelde “gayriciddi”, “gayrimilli” veya “ultra-liberal” bulunan, sıklıkla “zihni sinir” projesi olarak adlandırılan bu proje kısa sürede çok tartışıldı. Değerlendirmeler genelde eleştireldi, çoğunlukla da sert veya alaycı... Öyle anlaşıyor ki, bu eleştiriler gerek doğrudan gerekse CİMER üzerinden Cumhurbaşkanı’na ulaştırıldı ve proje sunumu ertelendi. 21 Nisan 2019 tarihli Dünya’daki açıklama şöyledi: “Tarım sektörü temsilcilerinin verdiği bilgilere göre, Proje hazırlanırken Tarım ve Orman Bakanlığı bürokratlarının, Ziraat Odalarının, TBMM Tarım Komisyonu Başkan ve üyelerinin, tarımla ilgili sivil toplum örgütlerinin, birlik ve kooperatiflerin hiçbirinin görüşü alınmadı. Cumhurbaşkanlığı Sağlık ve Gıda Politikaları Kurulu’nun da bu çalışmadan haberdar olmadığı öğrenildi. Proje’nin sadece bir kaç firmanın çıkarlarına hizmet edeceğini iddia eden sektör temsilcileri, tarımda yapısal reform için üreticinin, çiftçinin, sektörün tüm kesimlerinin görüş ve önerileri doğrultusunda bir çalışma yapılmasını istiyor”.

PROJENİN HAZIRLANMASI BİLE OLAYDIR

20 Nisan 2019 Cumartesi günü Başkent Üniversitesi öğrencilerinin düzenlediği sempozyumda tarım politikalarını değerlendirirken, sıcak bir gelişme olarak bu Projeye de yer vermiştim. Sözlerimi bitirirken de, “bu Projenin uygulamaya sokulmaması da, Tarım Bakanının sonunu getirmesi de çok mümkündür” saptamasını yapmıştım. Bu öngörümün yarısı şimdilik gerçekleşti. Babası Ekrem Pakdemirli’nin ultra-liberal ve fantezist çizgisini izlediği ve içinden geldiği agro-sanayi firmalarının çıkarlarına daha fazla odaklandığı anlaşılan oğul Pakdemirli’nin akıbeti doğrusu bizi çok da ilgilendirmiyor. Bizi ilgilendiren iki konu var: Birincisi, böyle bir projenin hazırlanmasına cüret edilebilmiş olması, AKP iktidarının zihin haritasının nasıl şekillendiği bakımından çok

Ulusal ve ulus ötesi şirketlere, “biz yapamıyoruz, gelin siz yapın; bütün teşkilat bütün çiftçi emrinizde” denilmektedir. Dolayısıyla projenin özeti, bağımlı tarımdan sömürge tarımına geçiş hazırlığıdır. Toplumun buna izin vermesi beklenemez. Nitekim tepkiler şimdilik bunun önünü kesmiştir. Ama bu projenin teşhir edilmesi, bir zihniyetin teşhiri bakımından şart olduğu için bu yazı kaleme alınmıştır.

öğreticidir. İkincisi, Cumhurbaşkanlığı Yönetim Sistemindeki (CYS) bakanların, birer atama memurdan başka birşey olmadıkları fikrini henüz sindirememiş ve “Cumhurbaşkanı Sağlık ve Gıda Politikaları Kurulu” gibi kurulların bakanlıklarını aşan yetkiler kullanabileceğini öğrenememiş olmalarıdır. (Nitekim, Projenin 25 Nisan’dan önce basına sızdırılmasının arkasında, devre dışı bırakılan bu Kurul veya bakanlık bürokrasisinin rol oynamış olması kuvvetle muhtemeldir). Buna bağlı olarak, CYS denilen akıl-dışı yönetim sisteminin, Türkiye gibi yüzürlü aşkın parlamenter rejim deneyimi olan, kurumsallaşmış bakanlık yapılarına ve kamu yönetimi belleğine sahip olan bir toplumsal-ekonomik formasyonda sürdürülülebilir özellikler taşımadığı bir kez daha doğrulanmaktadır.

SEMERAT HOLDİNG: TARIMIN VARLIK FONU MU?
Proje, “Yalın Sistem” denilen bir yapıda, tarım politikalarını sadeleştirerek birleştirmek ve tek çatı altında toplamak fikri üzerinde

sıfatı sanki tam tersini perdelemek için kullanılıyor. Öte yandan, tarımsal KİT’leri özelleştirip sermayeye peşkeş çektikten sonra artakalan işlevsiz kalıntıları böyle bir Holding’e dekor malzemesi yapmak dramatik gözüküyor. TMO işlevsizleştirilmiştir; Atatürk Orman Çiftliği, süt ürünlerinde sembolik pazar payı yanında, Saray ailesine arsa ve organik tarım ürünleri üretim mekanı olarak hizmetle yükümlüdür; Şeker Fabrikalarının çoğu özelleştirilmiştir; Çaykur, Türkiye Varlık Fonu’nun envanterine dahil edilmiş ve gerçek potansiyelinden uzaklaştırılmıştır. (Varlık Fonu yanında tarımın varlık fonu gibi duran Semerat Holding içinde de yer alması düşünülen Çaykur’dan iki post birden çıkarılabilecek midir?).

MİLLİ BİRLİK KOOPERATİFİ: KOOPERATİFTEN BAŞKA HER ŞEY
“Milli Birlik Kooperatifi” denilen yapı ayrı bir muammadır. Bu yapının, Tarım Bakanlığı merkez ve taşra teşkilatı ile Tarım Kredi Kooperatifleri (TKK)’nin birleştirilmesinden oluşturulması, bunlara Orman

da epey yol alınmıştır. İlginizi çekebilir: Usta tiyatrocusu Bensus Orhunöz: Oyuncumuz fazla donanımlısı az
CYS içindeki kafa karışıklığı ve ayrı tellerden çalma dağınıklığına bir örnek de, henüz 10 Nisan’da Damat Albayrak’ın büyük vaveyla ile açıkladığı “Yapısal Dönüşüm Adımları 2019” un önemli başlıklarından birini oluşturan (ve bir diğer “zihni sinir projesi” olan) 20 bin dönümlük devlet şirketi SERA AŞ’nin de Bakan Pakdemirli Projesi’nde yer almamasıdır. Eski sistemdeki bakanlık-başbakanlık kurumsal bütünlüğü bozulurken ve bunların ayıklama/denetim süzgeçleri çalışmazken, daha bir süre her kafadan ayrı ses çıkması ve birbirini çelmeleme ciddiyetsizlikleri revaçta olacak demektir.

“YALIN SİSTEMİN” ÇALIŞMA BİÇİMİ
“Yalın sistem” denilen “sistemsizlik” bir piramid biçiminde tasarlanmıştır. En altta (her zamanki gibi!) çiftçiler var. Bunun üstünde Milli Birlik Kooperatifi var ve çiftçilerin tamamı

geliştirilmek isteniyor. Bu bağlamda, Tarım ve Orman Bakanlığı merkez ve taşra teşkilatını değiştirmek; artakalan “tarımsal KİT’leri” kurulacak holdingin iştiraki yapmak; Tarım Kredi Kooperatiflerinin organizasyon yapısını değiştirmek öngörüülüyor.

Sistemin merkezinde “Semerat Holding” adı verilen bir şirket kuruluyor. Bu holdingin sermayesine yüzde 50 payla büyük özel sektör firmaları (ismen sayılanlar: Ülker, Eti, Süttaş, Namet, Pınar, Unilever, TK Holding, Kastamonu Entegre, Migros, Borsalar, vb.); yüzde 35 payla “Milli Birlik Kooperatifi” ve yüzde 15 payla tarımsal KİT’ler (TMO, AOÇ, T. Şeker, Çaykur sayılıyor) iştirak ediyor. Görüldüğü üzere, kurulacak Holding’te Migros, Unilever gibi yüzde 100 yabancı şirketlerin varlığı dikkati çekiyor. Diğer şirketlerin bazılarında da yabancı sermaye ortaklığı bulunuyor. Kaldı ki, dolar bazında hisselerin ucuzladığı bir kriz ortamında diğer şirketlerin ne kadar yerli kalabileceği de bilinmiyor. AKP mahreçli bir “milli” projeden söz edildiğinde, ihtiyatlı olmak artık farz olmuş gözüküyor; buradaki “milli”

Kooperatiflerinin (OR-KOOP) dahil edilmesi öngörülmektedir. Bakanlığın bürokratik yapısı ile devlet güdümündeki TKK’nin birleşmesinden nasıl bir kooperatif yapısı doğabilir? Daha anlaşılmasın olan, “2023’e kadar çiftçilerin yüzde 100’ünün kooperatif üyeliğinin” (kooperatifçilikle onlara “ortak” denir) sağlanacak olmasıdır!! Sovyetler Birliği’nde Kolhozların bile bunu sağlayamadığı düşünülürse Projeyi hazırlayan heyetin hayal gücünün sınır tanımazlığı daha iyi anlaşılır. Üstelik, kooperatifçiliğin gönüllülük esasına ne olacağı belli değildir. (Olaysı tıpkı gönüllü gönünlü zorunlu BES hayaline benzemektedir).

Bu arada kooperatif sisteminin temel taşlarından olan Tarım Satış Kooperatifleri Birlikleri (TSKB) ile Köy Kalkınma Kooperatiflerinin adı bile geçmemektedir. Bunun bir nedeni belki de bulardan yükselebilecek itirazları kesmek; bilhassa bu yapıların tasfiyesi planlanıyordusa. Ama itirazları sanki engellenebilmiş gibi gözüküyor. Her durumda, TSKB’lerin tasfiyesi/işlevsizleştirilmesi bir IMF/DB projesiydi ve bu konuda

bunun “ortağı” oluyor. Onun da üstünde, global bir oyuncu olarak tanımlanan Semerat Holding gelmekte. En tepedeki uçta ise, “dünya markası” bulunmakta. Burada dünya markası olabilecek işlenmemiş/işlenmiş tarım ürünleri kadar “Yalın Sistem” in kendisinin de kastedildiği anlaşılmaktadır. Çünkü, pek yaratıcı bakanlığımız bunun patentini satılabilir bir meta haline getirme düşleri kurmakta. “Yalın Sistem, İslam ülkeleri başta olmak üzere dünyaya ihraç edilebilecek bir proje” olarak kodlanıyor. “Tarımda Milli Birlik Sistemi” nam-ı diğer “Yalın Sistem”, tıpkı Semerat Holding gibi, “uluslararası bir oyuncu” olarak tarif ediliyor.

Bu kadarla kalsa iyi; Yalın Sisteme bir de “arz açığı olan kategorilerde yurtdışından Yalın Sistem’e ürün temin edilmesi” (yani ithalat) görevi veriliyor. Burada işler biraz karışıyor tabii; ihraç edilmesi beklenen “sistemin” aslında bir ithalat organizatörü de olacağı anlaşıyor. Peki ama, zaten tarım ürünleri ithalatçısı olan İslam ülkeleri, bunun için bir de “model” mi satın alacaklar?!

Aslında sistemin iki ana birimine verilen görevler çok kapsayıcı: Milli Birlik Kooperatifi, mikro planlama; kaynak (toprak, su) planlama; girdi temini; finansman yanında, birincil üretim; birincil işleme ve araçlar; pazarla irtibat; ithalat-ihracat rejimi; teşvik ve desteklemeler konularında görevli oluyor. Semerat Holding ise, emtia ticareti, sanayi ve perakende; makro planlama (tüketim, lojistik ve pazar planlaması); ileri işleme, perakende ve Dünya markası oluşturma alanlarını üstleniyor.

Başka deyişle, Proje, Tarım ve Orman Bakanlığı’nın ve eski destekleme kurumlarının işlevlerini önemli ölçüde devralıyor. Esasen 2030 yılında, artık Genel Bütçe’den pay almayan bir bakanlık tasarlanıyor. Yani tarım politikalarında tüm iktidar özel sektöre geçiyor. Özel sektör buna ne kadar hazır, bu kadarını talep ediyor muydu, ayrı konu. Sermaye, bu işten ne çıkarı olacağı üzerinden hesap yapar ve bu sistemi reddetmenin, onun dışında kalmanın getirisinden çok götürüsü olabileceğini değerlendirerek işe koyulur. Bu arada şunları sormak kooperatifçilerin hakkıdır elbette: TSKB’nin ileri işleme (ileri sınai) tesislerinin ekonomik zorlamalarla tasfiyesini sağlayan DB patentli, AKP destekli tasfiye projesinden sonra, şimdi Semerat Holding üzerinden özel sektör eliyle ama devlet güdümlü kooperatifçiliği de devreye sokarak benzer ileri işleme proseslerinin önünü açmanın mantığı nerededir? TSKB’leri ürün alamaz duruma getirdikten sonra bu sözde milli birlik kooperatifçiliği ne anlama geliyor?

SONUÇ: DEVLETİN TARIM POLİTİKALARINDAN ÇEKİLMESİ
Tarımda Milli Birlik Projesi’nin gerekçeleri sayılırken, -Ürün değer zincirinde %50’ye varan israf (?); - Küçük ölçek sorununun maliyetleri yükseltmesi; -Plansızlık ve yetersiz veriyle üretim konuları öne çıkarılmaktadır. Tarımın sermayeye daha fazla açılması için “büyük işletme/büyük üretim” modelinin teşviki yanında, sözleşmeli tarımın desteklenmesi üzerinden “küçük işletmeler/ büyük çıktı” modeliyle de tarımın gıda tekellerinin emrine sunulması amaçlanmaktadır. Ancak “model” arızalıdır: Merkezi bir tarımsal üretim-dağıtım-pazarlama planlaması için çok yetersiz; piyasa merkezli bir ekonomi/tarım yapısında fazlasıyla müdahaleci ve hantaldir. Bu yapı, ne deve ne kuştur. Bu yapı, büyük yerli/yabancı gıda şirketlerinin önüne yepyeni değerlenme fırsatları açarken, Türkiye tarımını sahihsiz bırakır. Dünyanın hiçbir gelişmiş kapitalist ülkesinde Tarım Bakanlığının lağvedilmesine götüren bir proje kamuoyu gündemine getirilemez, buna cüret edilemez. Ulusal ve ulus ötesi şirketlere, “biz yapamıyoruz, gelin siz yapın; bütün teşkilat bütün çiftçi emrinizde” denilmektedir. Dolayısıyla projenin özeti, bağımlı tarımdan sömürge tarımına geçiş hazırlığıdır. Toplumun buna izin vermesi beklenemez. Nitekim tepkiler şimdilik bunun önünü kesmiştir. Ama bu projenin teşhir edilmesi, bir zihniyetin teşhiri bakımından şart olduğu için bu yazı kaleme alınmıştır.

***CHP Önceki Milletvekili, Prof. Dr.**

Sarıyer'de 23 Nisan coşkusu

DÜNYA ÇOCUKLARINDAN MUHTEŞEM ŞÖLEN

Sarıyer Belediyesi 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı Şenlikleri kapsamında düzenlenen Renklerin Buluşması Ödül Töreni'nde sahneye çıkan misafir çocuklar rengarenk kıyafetleri ve danslarıyla gözler önüne serdi. Gecede özel jüri tarafından belirlenen ödüller sahiplerini buldu.

ÖDÜLLERİNE KAVUŞTULAR

Gecede; En İyi Bireysel Dansçı Ödülü Sivas'tan Şevval Yılmaz ve Gürcistan'dan Marin'e, Uluslararası Teşvik Ödülü Azerbaycan'a, Davranış Özel Ödülü Sırbistan'a, Kostüm Özel Ödülü Manisa Soma'ya, Müzik Özel Ödülü Edirne'ye, Sunum Ödülü Ukrayna'ya, Sunum Özel Ödülü Karadağ'a, En Sempatik Grup Ödülü Macaristan ve Sivas'a, Onur Ödülü Hakkari'ye, Jüri Özel Ödülü Bosna Hersek'e verilirken üçüncülük ödülü Diyarbakır ve Kazakistan'ın, ikincilik ödülü Van ve Gürcistan'ın birincilik ödülü ise Trabzon ve Bulgaristan'ın oldu.

DÜNYANIN EN GÜZEL VARLIKLARI

Dünya çocuklarını Sarıyer'de ağırlamanın mutluluk verici olduğunu belirten Sarıyer Belediye Başkanı Şükrü Genç, "Onlar dünyanın en güzel varlıkları. Onların bir araya gelmesi çok önemli. Bu programın uluslararası olmasının sebebi tüm çocukların birbirini tanıması çünkü onlar bizim yarınlarımız, onlar ileride bizi yönetecekler ve en önemlisi ülkelerinde barışı sağlayacaklar. Onları birleştiren halk kültürüdür. Bu kültürü kendimize ışık olarak alırsak yolumuzu rahat yürürüz. Gittiğiniz yere bu ülkenin sevgisini götürün. Yarınlarınız aydınlık olsun" dedi.

23 NİSAN COŞKUSUNA MUHTEŞEM FİNAL

Sarıyer Belediyesi'nin yurtiçinden ve yurtdışından 485 çocuğu ağırladığı 23

Sarıyer Belediyesi 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı Şenlikleri Boğaziçi Kültür Sanat Merkezi'nde yapılan 'Renklerin Buluşması Ödül Töreni' ile devam etti. 9 ülke ve 8 ilden gelen çocukların performans gösterileriyle başlayan törende sahneye çıkan gruplar rengarenk kıyafetleri ve danslarıyla görsel şölen tadında sahne şovlarına imza attı. Gecede özel jüri tarafından belirlenen ödüller sahiplerini buldu.

Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı Şenliği Life Park'ta gerçekleştirilen etkinlikle son buldu. Çocuklar dünya liderlerine Sarıyer'den 'oyun hakkı' için mesaj gönderdi. Sarıyer Belediyesi, 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı etkinlikleri, günlerce

Bildirgesi'ni okuyan öğrenciler dünya liderlerine 'bırakın oynayalım' diyerek mesaj gönderdi.

"MUSTAFA KEMAL ATATÜRK'E TEŞEKKÜR EDİYORUZ"

Misafir çocuklara verilen teşekkür madalyasının

uzaklaşmayın. Kültürünüzü çocuklarınıza aşılayın. Bu ülkeyi tanıtmak için, bu ülkenin güzelliklerini anlatmak için, bu ülkeyi daha ileriye taşımak için gelin bu işi çocuklara verelim. Dünyanın dört bir yanında savaş çılgınları değil, barış çılgınları olsun. Hepinizin

süren birbirinden eğlenceli programların ardından Life Park'ta düzenlenen etkinlikle son buldu. 23 Nisan programı kapsamında 9 ülke ve 8 ilden misafirleri 8 gün boyunca ağırlayarak çeşitli etkinlikler gerçekleştiren Sarıyer Belediyesi, muhteşem bir galayla coşkuyu doruğa çıkardı. Etkinlik; oyun grupları, ikramlar, halk

ardından Sarıyer Belediye Başkanı Şükrü Genç, tüm misafirlerle birlikte sahneye çıktı. 23 Nisan ve Cumhuriyet'in öneminin altını çizen Genç, "Dışarıdan gelen sevgili çocuklar ne dediler bana biliyor musunuz? 'Başkanım biz Mustafa Kemal Atatürk'e teşekkür ediyoruz' dediler. Savaşın en yoğun olduğu

yolları açık olsun" dedi.

"KAVGA BİTECEK, SAVAŞ BİTECEK VE SEVGİ GELECEK"

Her sene 23 Nisan'da ve 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde, geleneksel olarak barış çılgılığı attıklarını belirten Başkan Genç, "Nazım Hikmet diyor ki dünyayı bir günlüğüne çocuklara verelim. Kavg

oyunları performanslarının ardından ünlü pop müzik sanatçısı Alevna Tilki'nin muhteşem konseriyle son buldu.

BAYRAM COŞKUSUNU DOYASIYA YAŞADILAR

'Hepimiz Farklıyız Hepimiz Eşitiz' sloganıyla düzenlenen etkinliğin galasında misafir öğrenciler, sergiledikleri muhteşem folklor gösterileriyle tüm Sarıyerlileri coşturdu. İstanbul'un dört bir yanından gelen minikler çeşitli atölyeler, oyun grupları ve oyun parkurlarıyla gönüllerince eğlenerek bayram coşkusu doyasıya yaşadı. Şenlikte 4. Uluslararası Çocuk Meclisi

dönemde bile çocukları unutmayan, yaşamı unutmayan, geleceğini unutmayan Mustafa Kemal'e, arkadaşlarına, atalarımıza bir kez daha teşekkür edelim" diye konuştu.

"DÜNYADA BARIŞ ÇIĞLIKLARI YÜKSELSİN"

Çocukların dünyada barışı sağlayacak tek çıkar yol olduğuna değinen Başkan Şükrü Genç, "Çocuklarımızın verdiği mesajlar çok önemli. Çünkü onların akıllarında kötülük yok. Buraya gelen sevgili çocuklar gittiklerinde buradan aldıkları sevgiyi anlatacaklar. Bu sevgiyi, hoşgörüyü gittikleri yerlere taşıyacaklar. Kültürünüzden

bitecek, savaş bitecek ve sevgi gelecek. Haydi gelin hep beraber çocuklarımızla avamızız çıktığı kadar bir barış çılgılığı atalım" diyerek herkesi barış çılgılığı atmaya davet etti. Sarıyer binlerce kişinin barış çılgılığıyla yankılandı.

ALEYNA TILKI İLE EĞLENCE DORUĞA ULAŞTI

23 Nisan final programında son olarak ünlü pop müziği sanatçısı Alevna Tilki sahne aldı. Sarıyerliler, Tilki'nin söylediği şarkılarla eğlenceli anlar yaşarken, programa katılan minikler de bu şarkılara hep bir ağızdan eşlik etti.

Gerçeğe Hû

Yahya Kemal Bayar

divrigigazetesi@gmail.com

Yerel Alişkanlık.!

En önemli gündemimiz, iptal edilen İstanbul Büyükşehir Belediyesi seçimleri kuşkusuz? Bu konuya dair düşüncelerimiz belli. Muktedir İstanbul'u vermek istemiyor. "İstanbul giderse Türkiye gider" bu söz mukteditre ait zaten. Defalarca," İstanbul'u kazanan Türkiye'yi kazanır, İstanbul'u kaybeden Türkiye'yi kaybeder" demedi mi, dedi? Neyse bu konuya tekrar döneceğimizi ifade etmiştik. Divriği Yerel Seçimlerine dair bir kaç açıdan yeniden bakmak gerektiği kanaatindeyim. Ne oldu da, solun ve sosyal demokrasinin kalesi olarak bilinen Divriği'de CHP seçim kaybetmek riskiyle yüz yüze geldi? Geçtiğimiz ay bu konuya kısmen değinmiş, "Divriği'de CHP kazandı, Hakan Gök kaybetti" demiştim. Neden böyle dedim? Sayın Hakan Gök'e kişisel bir husumetim yok çok şükür? Kendisi Divriği Belediye Başkanı, ben ise bir gazeteciyim. Siyasilere gazetecileri sevmeyi gayet iyi bilenlerdenim. Bunu sizler de iyi bilirsiniz.

Taşrada, Anadolu'nun içlerinde, değişik partilerden seçilmiş belediye başkanları alışılmış olarak, birbirine benzer klasik işler yaptığını biliyoruz. Aynı işleri aynı parti kimlikleri üzerinden yapıyorlar. Yeniliklere, katılımcılığa çabuk adaptasyon sağlayamıyorlar. Bunun çeşitli sebepleri mutlaka vardır, ama bu sahici bir gerçek sayılamaz. Esas itibarıyla Anadolu'nun içlerinde, taşra diye tabir ettiğimiz yerleşelerde yaşayan ahali de bahsettiğimiz alışkanlıklarda rahatsız değil. Belediye başkanlarını veya parti teşkilatlarını yönlendirebilecek siyasi alternatifler sunamıyorlar. Sunanlar da hemen elimine ediliyor zaten. Buralarda "Değişim-Dönüşüm" beklendiği gibi hızlı olmuyor, hatta hiç olmuyor da demek mümkün. Son 60 yılda Fatsa ile Ovacık Belediyelerini saymazsak ele avuca gelen parlak bir belediyeçilik, örneği, deneyimi yok. Halk ve mahalle odaklı karar alma süreçleri rafa kaldırılınca, belki de hiç denenmediği için neyi istediğimizi, neyi istemediğimizi bilmiyoruz. Filanca partiyi değil de falanca partiyi seçiyoruz, ahali için önemli olan bundan ibaretmiş gibi bir algı oluşuyor.!

Divriği Belediyesi konusunu konuşurken Muharrem Yağbasan'ın 3 dönem (15 Yıl) görev süresini görmezden gelemez tabi. 1984-1999 yılları. Daha sonra Mehmet Güresinli'nin önce ANAP, sonra AKP'li 10 yılı, (1999-2009). Biz Mehmet Güresinli'nin 10 yılını kayıp yıllar olarak kabul ediyoruz. Kendisi iyi bir hukukçu, iyi bir insan olabilir, ama Divriği Belediye Başkanı olduğu 10 yıllık süreçte kayda değer herhangi bir başarısı olmamıştır. Son 25 yıldır, Sayın Muharrem Yağbasan'ın görev süresi içinde Divriği'ye yaptığı hizmetlerin üzerine kayda değer hiç bir şey konmadı desem abartmış sayılmam. Tekrar konumuza dönecek olursak; Sayın Hakan Gök'ün Divriği gibi bir yerde Türkiye'ye örnek teşkil edecek yerel yönetim modeli uygulama imkânı ve fırsatı varken bunu değerlendiremedi. Birinci dönemi çok çok başarılıydı. İkinci dönemi değerlendirir beklentisi içine girdik, o da olmadı maalesef? Şimdi üçüncü dönemini kazandı? Hiç umudum yok ama yine de başarılı olmasını çok isterim. Çünkü yapacağı hizmetler nihayetinde memleketimize yapılmış oluyor? Bunu kim istemez?

Yazının sonuna yaklaştım, 31 Mart Yerel seçimlerine dair Divriği üzerine bir iki şeye daha değinerek bitireyim? Daha önce de yazdım; Murmana ve Purunsur Köylerinin Divriği'ye bağlanması CHP'nin yerel seçimi alması bakımından büyük avantaj sağlıyor. Bu köylerin seçmen tercihi %98 CHP tabanlı. Yine bu köylerde 350 civarında seçmen bulunuyor? Divriği Belediyesini kazanmak için 3344 oy gerektiğine göre bu 350 oy ne kadar kıymetli ve avantajlı, gerisini siz düşünün? Çok sağlam bir haber kaynağımızdan aldığımız ilginizi çekecek bir kaç bilgi paylaşayım? Divriği AKP İlçesine üye, hatta hatırı sayılır bazı simalar, 31 Mart'ta adayları Halit Yazıcı aleyhinde çalıştı. Buna gerekçe olarak, "Aday bile değildi, son anda tepeden atanarak adı açıklandı" şeklinde itirazlar var. Ayrıca, AKP Divriği İlçe yöneticileri de dahil bazı kesimler adaylarına oy vermedi, hatta daha da ileriye giderek, oy vermedi? Son olarak, CHP Divriği Belediye Başkanlığına aday adayı olanlardan Sayın Adalet İnce, CHP'den istifa ederek bağımsız aday oldu. CHP içerisinde oluşan küskünler grubu, Sayın Hakan Gök'e asla ve kata vermeyecekleri 96 oy Adalet İnce'ye verildi. CHP Divriği İlçe Yöneticilerinden hatırı sayılır bazı kişiler, "Adalet İnce'yi aday olması için biz ikna ettik. Eğer Adalet İnce aday olmasaydı, CHP küskünleri Halit Yazıcı'ya oy verir bize seçim kaybettirirlerdi" diyor. Meseleye buradan bakınca siyasi analiz son derece isabetli. Tabi Sayın Adalet İnce'nin Divriği Belediye Başkanlığına aday olmasını, bir projeden çok, tamamen kendi tercihi olduğunu düşünüyorum. Matematiksel olarak bu rakamların sosyolojik analizleri yapıldığı zaman mevcut CHP Divriği Örgütünün ve Sayın Hakan Gök'ün seçim kaybettiği, ancak CHP'nin Divriği Belediyesini kazandığını söyleyebiliriz.!

Çocuklara tek tek ilgi

MİNİK KALPLER AVCILAR'DA 23 NİSANI DOYASIYA KUTLADI.

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı Tüm Türkiye'de ve Avcılar'da kutlandı. Avcılar Belediye Başkanı Turan Hançerli

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı Tüm Türkiye'de ve Avcılar'da kutlandı. Avcılar Belediye Başkanı Turan Hançerli 23 Nisan dolayısıyla Avcılar'da düzenlenen törenlere katıldı. Avcılar Belediye Meydanı'nda düzenlenen 23 Nisan Törenlerine katılarak konuşma yaptı. Törene ayrıca Avcılar İlçe Milli

Eğitim Müdürü, Avcılar İlçe Kaymakamı, Avcılar İlçe Emniyet Müdürü katıldı. Avcılar Belediye Meydanı'nda düzenlenen törende konuşan Turan Hançerli, günün anlamına ilişkin konuşma yaptı. Konuşmanın ardından çocuklarla tek tek ilgilenen Turan Hançerli, çocuklarla hatıra fotoğrafı çekildi.

23 Nisan dolayısıyla Avcılar'da düzenlenen törenlere katıldı. Avcılar Belediye Meydanı'nda düzenlenen 23 Nisan Törenlerine katılarak konuşma yaptı. Törene ayrıca Avcılar İlçe Milli Eğitim Müdürü, Avcılar İlçe Kaymakamı,

Çocuk Bayramı tüm yurttaki olduğu gibi Avcılar'da da büyük bir sevinçle kutlandı. Avcılar'da yaşayan çocukların ortak buluşma noktası Avcılar Belediyesi'nin düzenlediği çocuk festivali oldu. Yüzlerce çocuğun katıldığı

Müdürlüğü'nün düzenlediği etkinlikler yüzlerce çocuğu bir araya getirirken, minik kalpler gün boyu unutulmaz anılar yaşadı. Tiyatro

Avcılar İlçe Emniyet Müdürü katıldı. Avcılar Belediye Meydanı'nda düzenlenen törende konuşan Turan Hançerli, günün anlamına ilişkin konuşma yaptı. Konuşmanın ardından çocuklarla tek tek ilgilenen Turan Hançerli, çocuklarla hatıra fotoğrafı çekildi.

Avcılar Belediye Meydanı'nda bir araya gelen çocuklar 23 Nisan coşkusunu hep birlikte yaşadılar. 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı coşkuyla kutlanırken bu yıl 1. Avcılar Uluslararası 23 Nisan Çocuk Festivali büyük ilgi gördü.

Çocuklar Avcılar'da Çok Mutlu

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve

festivalde çocuklar aileleri ile birlikte doyasıya eğlendi. Avcılar Belediyesi Kültür Müdürlüğü tarafından düzenlenen festival kortej yürüşü ile başladı. Marmara Caddesi Atatürk heykelinden başlayan yürüyüş Belediye havuz meydanına kadar devam etti. Belediye Başkanı Turan Hançerli öncülüğünde 23 Nisan Çocukları ellerinde Türk bayrakları ile yürüşe eşlik etti. Coşkulu görüntülere sahne olan yürüyüş tam bir festival havasında gerçekleşti. Baharın gelişiyle birlikte çocuklar unutulmaz bir 23 Nisan yaşadı. 1.Uluslararası 23 Nisan Çocuk Festivali Avcılar'da coşku ve sevinçle kutlandı.

Festivalde Avcılar Belediyesi Kültür

oyunlarından palyaço gösterilerine kadar birçok etkinliği izleme şansı bulan çocuklar, Avcılar Belediyesi Kent ve Çocuk Evleri öğrencilerinin sunduğu dans gösterilerini ve konserleri coşkuyla izledi. Özgürce oyunlar oynayıp, şarkı söyleyen ve yüzlerini boyayan minikler ise renkli görüntülere sahne oldu. Baharın gelişiyle birlikte çocuklar unutulmaz bir 23 Nisan yaşadı.

Divriği Gazetesi

ANTALYA DİVRİĞİ KÜLTÜR DERNEĞİ YARDIMLAŞMA KONSERİ

NİDA ATEŞ

SEVAL EROĞLU

HİKMET KARADENİZ

MUSTAFA KIZILTUĞ

SUNUM: HÜSNİYE ÇINAR

**29 HAZİRAN 2019
SAAT: 19:30**

**MURATPAŞA BELEDİYESİ
KÜLTÜR SALONU**

İLETİŞİM: 0537 849 37 20 - 0536 451 34 88

Ozan Garip Ünlü

Ayhan Aydın

Gurbet ve Gurbet İnsanın Sesi Halk Ozanı GARİP ÜNLÜ'yi Unutmadık.

Tarihler boyunca bir kültür merkezi olan Divriği aynı zamanda; erenler, evliyalar, dedeler, pirlar, müşitler, sanatçılar ve ozanlar yurdu. Sesiyle gurbeti, gurbet insanını anlatan, Divriği Susuzlar Köyü'nden geldiği İstanbul'da nice gecelerde, etkinliklerde ozanlık geleneğini yaşatan Garip Ünlü (1956- 23 Ocak 2014) mücadeleci kişiliği, şiirleri ve eserleriyle yaşıyor. Ozanlık geleneğini yaşatanlara bin selam olsun... Her zaman bir güzellik peşinde koşan Garip Ünlü'nün eşi Kamile hanıma, çocukları Ali Haydar ve Hüseyin İnan Ünlü'lere Hakk uzun ömürler versin. Bu geleneği yaşatanlara aşk olsun.

Sevgili ozanım köyde ne kadar yaşadınız?

Aklım erdikten sonra her rençber çocuğu gibi davarın, malın peşinde kırdı bayırda koştururken, on iki yaşına geldik. İlkokulu da orada bitirdim. Tahminim o rençberlik zor geldi ki gurbetin ismi tatlı geliyordu bize; babamın razılığıyla değil de kendim, 1969'da İstanbul'a kaçtım.

İstanbul'da neyle karşılaştınız?

İstanbul'a geldiğimde ablam bir bodrumda kapıcılık yapıyordu. Gidecek yerim yoktu onun yanına sığındım. Zaten bir bodrumdu bir merdiven altı vardı. Bakkal çıraklığı, terzi çıraklığı gibi işlerde çalıştım, bazen büfelerde tezgâhtarlığı ayrı bir iş olarak yaptım. Boş kaldıkça da nerde bir halk konseri varsa, duydukça, gördükçe oraya giderdim.

Ozanlarla tanışmanız nasıl oldu?

O zamanlar Haydar Ağbaba gibi, Feyzullah Çınar'lar gibi ozanları, sanatçıları severdim, onların konserlerine giderdim. Öyle böyle derken, Rahmetli Yoksulî'yle, Abdullah Papur'la tanıştım önce. Birkaç konserde bana da program verdiler. Her aşığın bir mahlası var, dediler. Yoksulî dedi ki, benim asıl adım Tevavi, herkese bir mahlas veriyorlar, sana da Aşık Garip diyelim, dedi. Olsun dedik, ben de kabul ettim, madem ustalarımız böyle söylüyor, ben de kabul ediyorum, dedim. O aralar bu mahlasla sahne aldım. O zamanlar Birlik Partisi vardı, halk konserleri oluyordu. Emekçi'yle, Yoksulî'yle, Abdullah Papur'la birlikte konserlere gidiyorduk. Birlik Partisi konserlerine giderdik, konserler de rahmetli Daimi de vardı. Bunlar böyle 1979 Maraş Katliamı'na kadar bu konserler devam etti.

Ozanlarla diyaloglarınız nasıldı?

Diyaloglarımız çok sıcak ve can içiydi. Birbirlerimizi hakır görmezdik, bizim aramızda "büyük ozan - küçük ozan" yoktu. Birisinin eseri çok, diğerinin eseri az, diye kimse birbirine bakmazdı. Günümüze baktığımızda bütün bunlar laçkalaştırmışlar, şimdi. Bu arada 12 Eylül geldi, Maraş Katilamı'ndan sonra. Haliyle emekten yana düşünen insanları, bizim gibi halkın malı olanların kimisini astılar, kimisini hapsilere taktılar, kimisi de yurt dışına gitmek zorunda kaldı. Şunu özellikle belirtiyim, Emekçi'nin yurt dışına gitmesi için Aşık Daimi çok emek verdi. Aşık Daimi'yi sadece deyişlerinden tanıyanlar onun her yönünü bilemiyebilirler, bana göre Aşık Daimi yürekli bir devrimciydi. Bu arada beni yakaladılar, Emekçi'yi sordular bana, Emekçi'nin sabah akşam Almanya'ya gitmesi gerekirken dört gün onu sakladım. Sirkeci'de

Maraş Katilamı'ndan sonra. Haliyle emekten yana düşünen insanları, bizim gibi halkın malı olanların kimisini astılar, kimisini hapsilere taktılar, kimisi de yurt dışına gitmek zorunda kaldı. Şunu özellikle belirtiyim, Emekçi'nin yurt dışına gitmesi için Aşık Daimi çok emek verdi. Aşık Daimi'yi sadece deyişlerinden tanıyanlar onun her yönünü bilemiyebilirler, bana göre Aşık Daimi yürekli bir devrimciydi.

kalıyorsa ben başka bir yer söylüyordum, onları atlatıyordum, bu arada yurt dışına gitti mi, gitmedi mi diye merak ediyordum. 12 Eylül olmuştu; 12 Eylül'den 1981 yılına geçtik. Ben bir konser yapmak istedim. Bugün ki aklım olsa belki yapamazdım. Bir konsere Mahzuni'ye, İhsani'yi, Selda'yi... Böyle türkülerıyla sıvrılmış insanları düşündüm, programa koydumdu. Düünden Bugüne Aşık Garip'in Sanat Gecesi ismiyle bu etkinliği yaptık. İlk kez belediye otobüslerine ozanların ismini ben taşıdım diyebilirim size. Afişleri Otobüslere koydurmayı başarmıştım. Okuyanlar bile şaşıyordu acaba bu doğru mu, yalan mı diye şaşıyorlardı. Konser Tepebaşı'nda olacaktı. Mahzuni Antep'te otuyordu o yıllarda. Aradım durum bu bu dedim. Bir halk konseri yapıyorum, sizlerin de gelmesini istiyorum, dediğimde bu ortam da ne konseri dedi, bana? Beni ne zaman içeri alacaklar götürecekler diye düşünürken, sen konserden bahsediyorsun, dedi bana. Sert çıktı yanı. Gelmeyi düşünmediğini söyledi. Ben izin aldım, hocam gel, dedim. Artık hanımıyla ne konuşuyorsa bir daha aradığımda tamam geliyorum, dedi. Geldi otele yerleşti. Beni çağırdı, yanına gittim, görüştük. İzin aldın mı, diye sordu. Aldım, dedim. Aldı izin kağıdına baktı o da sevindi. Konserin yapılacağı gazinoya uğradım o ara, gazino sahibi beni emniyetin istediğini, aradığını söyledi. Emniyete gittiğim de ise amir, siz bu ülkeyi hala terk etmediniz de bir de buradan konser mi yapıyorsunuz?, diye bana çıkıştı. İzin kağıdını alıp yırttı, konser monser yok, dedi. O ara şok oldum tabii. Konseri yapacağım sanatçı arkadaşları arayıp konserin iptal edildiğini söylemem gerekiyordu. Gazinoya bir ilan yapıştırıp konserin iptal edildiğini, satılan biletlerin paralarını geri alabileceklerini söylemem gerekiyordu. Ümitlerim kırılmıştı. Sıra Selda'ya aramaya gelmişti. Üzüldüğünü belirtti bana. "Ya aşığım sana bir şey söyleyeyim aklımda bir şey var" dedi. Neymiş abla, dediğimde İstanbul Vali muavini İhsan Yalçın Konya'lı ama demokrat bir insan, dedi. Durumu ona anlatsan, dedi. İhsan Yalçın'ı görmeye gittiğim de sekreteri randevum olup olmadığını sordu, yok, dedim. O zaman görüşme imkânın olmaz, dedi. İsrar ettim girdim içeri. Girer girmez herhalde hırslanmışım ki, şunları söyledim: "Ben T.C. vatandaşı değil miyim, bırakın beni de ben konserimi yapayım, dedim. Sesimi yükseltmişim, evladım otur sakince durumunu anlat bana, dedi. Sakin ol, dedi. Ben de yapmak istediğim konserin iptal olduğunu, emniyet amirinin izin kağıdını yırttığını ve başıma gelenleri anlattım. Şoförünü çağırdı emniyet amirliğine bir yazı yazdı. Bu yapılacak konserin izin kağıdını al, arkadaşına ver, diye yazmış. Durumu hallet gel, diye söylemiş. Şoförle birlikte emniyete gidince emniyet amiri de şaşırdı, vali şoförünü görünce. Komiser bana tekrar şunu söyledi, İhsan Bey'in yakını olduğunu bana

söyleseydin ya, dedi. Ben de şunu dedim: "demek bu ülkede birilerinin bir şey yapması için illaki birilerinin yakını olması gerekiyormuş". İzin kağıdını aldık sonuçta. Bu darbenin ne kadar zorlukları olursa olsun bu halk konserini gerçekleştirdik. Ve konser başladı, toplanan kalabalık Mahzuni'nin orada olduğuna inanmıyorlardı. Sahneye çıkan sanatçıları

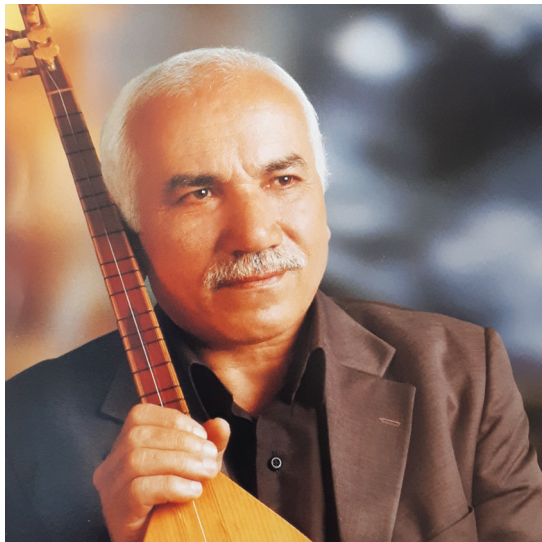
dinlemiyorlardı, Mahzuni'yi görmek istiyorlardı. O ara otele çıktım, yanına gittim, durumu Mahzuni'ye anlattım. Gel bir gözük te millet sakinleşsin, dedim. Geldi gözükte. Millet sakinleşti, her çıkını dinlemeye başladılar, güzel bir halk konseri oldu.

Kimler Vardı? Muhlis Akarsu, İhsani vardı, ben vardım, rahmetli Hasan İpçi sunuculuğumuzu yaptı, Mihrican Bahar vardı.

Bu konserlerin kayıtları var mıdır?

Bu konserlerin kayıtları elbette var. Abdullah İşbilir'e konserlerin çekimini yaptırmıştım. Onda vardır.

Sizce halk ozanı kimdir? Bence halk ozanı halkın gözü, kulağı diyebilirim. Halkın sorunlarını anlatmalı, ıstıraplarını dile getirmeli. Gelmeden geleceği yaratan bilir ama halk ozanı da hissedebilir, sezebilir. Olmamış

olayları hissedip halka bunu sunması gerekir. Sadece türküler söyleyen değil aynı zamanda bir öğretici gibi olmalıdır halk ozanı. Yani halkla ozan arasında bir bağ vardır; halk bir çiçek bahçesidir, ozan bir arıdır. Biz balımızı halktan yaparız.

Peki bu ozanların bugün de yaşamasının bir nedeni de sazları mıydı? Saz bir vesileydi. Önemli olan gönüllerinden kopan o dizeler, o yoksul halkın hallerini şiirleştiriyorlardı. Zaten o saz ötmek zorundaydı, o dizeleri görünce.

Mesala dini muhtevada deyişler

var, tekke ve dergah, ocak ozanları var?; Onlar da kültürümüzün kaybolmaması için önemli vesileydi. Zaten onlar kültürümüzü bugüne kadar taşımışlardır. Bugün bu inanç yaşıyorsa onların sayesinde. Yolsuz ikrarsız bir toplum olmayacağına göre buna da büyük saygım var.

Cemlerde nefes ve zakir olmazsa olmazlardır?; İkranını yolunu bilmeyen toplumdan bir fayda gelmez kimseye. Özülle sözülle bütün olarak toplum olması lazım. Özü bozukların içimizde yeri yok.

Yaşamdan kesitler, anılarınız, kasetleriniz?; 1983 tutuklandım. Sağmalcılar Cezaevi'nde C Bloktaydım. Erdal Atabek, Ali Sirmen'ler de C Bloktaydı. Oraya düştüğümde Yoksulî'yi gördüm, arkadaşımı. Seni gördüm hem sevindim, hem de üzüldüm dedi, bana. Ben yatamaz raporu aldım, çıkıyorum dedi. Sağlık olsun dedim, yeter ki sen çıkıyorsun, Burjuvanın

ahırını doldurmak maharet değil, en azından sen buradan çıkıyorsun, ben buna seviniyorum, dedim. Oysa arkadaşımız kan kanseriymiş. Arkadaşımız, adamını buldum, öyle çıkıyorum zannetmiş. O da ayrı bir acı oldu bana, ben içerdeyken duydum vefat etmiş. Tahliye olduktan sonra çok güvendiğim arkadaşlar vardı, ne bir mektup gönderdiler, ne merhaba dediler, görenler yollarını değiştirdiler. Bu beni çok yaraladı. 89'dan 2004'e kadar sitem ettim kendi kendime, hiçbir etkinliğe de katılmadım, kaset te çıkarmadım. Sitemkar olmuştum. On dört yıl ara verdim, az değil. Zannettim ki sitem ettiğim insanlar beni bir gün arayacak zannettim. Hata yaptığımı anladım. Kendimi unutturdum topluma. Kendini kabul ettirmek ne kadar zorsa, unutturma o kadar kolay oluyormuş. Evde kendi yazdıklarımı benden başka kimse okuyamıyor, duymuyordu. Baktım ki bu yanlış. Eskilerden kalan bir firma vardı Diyar Kasetçilik, ona gittim. Bir kasetim, CD'im çıksın diyince, Aşığım bunlar artık satmaz ama senin bir emeğin, ismin var, yapalım, dediler. Bir kaset, bir CD yaptım. İsmine Dokunma Bana dedim. Çünkü bize dokunanlar, dokundu, artık dokunmasınlar, dedim. İşte bir gün sorduğum da, nasıl satıyor mu dediğim de, senden zararım yok, dedi. Kasetçiler genelde ağlarlar, herhalde ağzından kaçırıldı. Bir de klibim var, Youtoup'ta klibimi izleyebilirler.

Şiir Yazmaya devam ediyorsunuz?; Meşhur olacağız, diye yazmıyorum. Bir gün ilerde insanlar ellerini attıklarında kültürümüzden, türkülerimizden bir eser bulsunlar, diye şiir yazmaya başladım. Ama sekenden sonra lümpen bir gençlik, düzensiz bir gençlik, düzensiz bir toplum olduk. Gençlerimiz kırılmasın, bunlar içinde güzellerimiz var ama bunlar yetersiz. Lümpence yaşayan gençlerimizin, insanlarımızın sayısı çoğaldı bu da beni üzüyor. Bu anlattığım şeyler hayatın kendisi iyi dinleyenler, okuyanlar gerçekleri göreceklerdir.

Av. İsmail Metin

hepergulumser@gmail.com

Zaralı Nuri ile Gülizar - I

Bu gerçek hikayeyi de dayım Mahmut Erdal'ın kitabından aynen aktarıyorum. "Ben oniki, onüç yaşlarındayken babama Zara'dan muska yazdırmak için birileri geldi. O akşam dönemediler ve bizde misafir olarak kaldılar. Gelen kişinin adı Ali efendi, hanımın ise Elmas'tı. Bu Ali efendi yaşanmış bir olayı anlattı. Olay şöyleymiş. Zara'ya bağlı Çayırpınar Köyü'nde Nuri adında yetim bir yağız delikanlı köyde komşu kızı Gülizar'a sevdalanır. Gülizar da Nuri'ye sevdalanır. Ancak ne var ki kızın annesi ve babası Nuri'nin hem yetim hem fakir olması nedeniyle bu evliliğe karşı çıkarlar. Nuri ve Gülizar aralarında kavli karar ederler ve birlikte kaçarlar. Birkaç ay sonra olayı tatlıya bağlamak için köyde hatırı sayılan insanlar araya girerek tarafları barıştırır.

Aylar sonra Nuri'nin askerlik zamanı gelir çatar. Nuri kazası olan Zara'ya gider. Şubeye teslim olur. Şubeden Nuri'yi acemi eğitim yeri olan Eskişehir'e gönderirler. Köyde Gülizar bazen babasının evinde bazen da köyün bir ucunda olan kendi evinde kalır. Bu arada köyün muhtarı Ahmet, Gülizar'a göz koyar. Her fırsatta Gülizar'a aşkını ilan eder. Gülizar yüz vermez. Bu bir süre devam eder. Sonunda Gülizar'ın kendi, evinde kaldığı bir gece Muhtar Ahmet gizlice camdan içeri girer ve silah zoruyla Gülizar'a sahip olur. Sabah olur Gülizar düşünür taşınır sonunda asker olan kocası Nuri'ye mektup yazmaya karar verir. Başından geçenleri anlatır ve mektubu postaya verir. Mektubu alan Nuri'nin dünyası yıkılır. Nuri mektubu alır komutanına çıkar. "Komutanım durum böyle böyle. Ya bana izin ver gidip o iti öldürüp geleyim, ya da firar edeceğiz" der. Komutan mektubu okur ve Nuri'ye "Git gebert gel. Eğer yakalanırsan benim haberim yok. Ben bir şey duymadım görmedim. Ama yakalanmadan buraya gelersen ben seni korurum. Peşine de düşseler, biz gördük o vurdu da deseler o benim yanımdaydı, o yapmadı derim" der. Nuri komutanı ile helalleşir ve o gece silahı ile birlikte firar eder.

Nuri gizli şekilde köyüne gider. Karanlıkta eşi Gülizar'a ulaşır. Evine gizlenir. Durumu Gülizar'dan dinler. Gerçek olduğunu öğrendikten sonra Gülizar'a "bu akşam o iti eve çağır. Bana mektup göndereceğini söyle, eve gelince ben onu geberteyim" der. Gülizar'da köyün muhtarına durumu söyler. Muhtar Gülizar'ın gönlünün olduğunu düşünerek akşamı zor eder. Akşam hava kararınca doğru Gülizar'ın evine gider. Kapıyı hafiften çalar ve kapının arkasında duran Nuri kapıyı açar. Muhtar kapı aralığında kimse görmeden içeri girer. İçeri girdiğinde kapının arkasında silahla bekleyen Nuri'yi görür. Kaçmaya çalışır ama kapıyı Nuri tuttuğu için dışarı çıkamaz. Yalvarır ama Nuri orada Muhtarı alnının ortasından vurur ve öldürür. Gece cesedi götürüp köyün dışında bir yere atıp oradan da kimse görmeden geri Eskişehir'e gitmeyi planlar. Gece olunca el ayak kesilir. Nuri cesedi sırtına alır ve götürüp köyün kenarında bir yere bırakır. Tam o anda kaybolan ineklerini arayan iki kişi olanları görür. Olayı görenler ineği aramayı bırakıp doğru köye gelirler ve durumu anlatırlar. Nuri trende Eskişehir'e gelirken yolda jandarmalar Nuri'yi yakalarlar.

Nuri'yi Sivas hapishanesine gönderirler. Ne var ki, Nuri'yi Sivas hapishanesinde daha büyük belalar bekler. Sivas'ta birkaç kişinin canına kıymış mahkumlardan haraç yiyen gardiyanlara illallah dedirten ve yer altı babası Kanlı Nuri vardır. Bir gün Kanlı Nuri, Zaralı Nuri'ye "ayağındaki şu ayakkabıları ver de birkaç gün giyeyim" der. Nuri çıkarır ayakkabılarını verir. Aradan birkaç gün geçer Nuri ayakkabılarını ister. Sivaslı Kanlı Nuri "şimdiye kadar kim bana verdiğini geri istemiştin" diyerek koynundaki şişi çıkarıp Nuri'ye saldırır. Nuri ranzanın üzerindeki yorganı alıp kendisine siper eder. Bu arada kanlı Nuri dengesini kaybedip yere düşer: Nuri hemen bu fırsattan yararlanıp şişi elinden alır ve Kanlı Nuri'ye rasgele saplar. Kanlı Nuri'yi ağır yaralı olarak hastaneye götürürler. Kanlı Nuri hastanede ölür. Hapishane yetkilileri Kanlı Nuri'nin adamlarının Nuri'yi öldürebileceklerini düşünerek Nuri'yi Yozgat hapishanesine sürgün gönderirler. Nuri iki kere ömür boyu hapse mahkum olur. Bu haber kısa zamanda, köye ulaşır zavallı Gülizar genç yaşında solmaya başlar. Bilahare köy halkı, Gülizar'ı uyarıp senin kocan artık ömrünün sonuna kadar hapishaneden çıkamaz kendini heder etme biriyle evlen derler.

Devamı Gelecek Sayıda

Gülsüm Karababa

Veli Bayrak Gülsün Karababa 2 Temmuz 93 Anısına Saygıyla

Yılmaz Güney ismi kerpiç ve briketten yapılmış gecekonduların sıvasız duvarlarını süsleyen önemli bir isimdi bizim için. Gülsünce onun gibi gülmeye çalışır öfkelenince onun gibi öfkelenirdik. Çocuktuk. Kuşkusuz bütün filmlerine hayrandık ama Mehmet Ali Amcanın Yılmaz Güney'in "Hudutların Kanunu" filminin fon müziğini yaptığını öğrendiğimizde o'na bir başka bakardık. "Yılmaz Güney'in arkadaşıyla konuştuk" diye etrafa hava atardık. O günlerde güneş bir başka doğardı Tuzluca'yı Natoyolun'a. Gecekonduların yan yana dizildiği sokaklarda Yakupabdal köylüleri gelir eşekle armut ahlât satardı. Çocuk haliyle üzüm satan motorların peşine takılırdık. Araba görsek dokunmak için birbirimizle yarışırdık. O bölgede doğup büyüyen çocuklar birbirini tanırdı. Konuşur, selamlaşırdı. Oyun zamanı oyun oynar, ders zamanı ders çalışırdı. Bir arka sokağımızda otururdu Gülsün. Yaşıtımdı. Komşumdu. Memleketlimdi. Çamşılı'nın tanınmış Halk Ozanlarından Mehmet Ali Karababa'nın kızıydı. 1990'lı yılların başı sancılı yıllardı. Gömülen kitaplar, saklanan kasetler yeni yeni çıkıyordu gün yüzüne. Esnafta ağabeyim. Kırtasiyemiz vardı. Kaset, gazete, otobüs bileti her şey bulunurdu kirtasiyede. Otobüs durağı tamda kırtasiyenin karşısındaydı. Hoparlör koymuştuk dışarı. Ruhi Su'dan Livaneli'ye, Ali Asker'den Emekçi'ye bütün kasetleri sabahdan akşama kadar çalar, türküllere olan özlemi gidermeye çalışırdık. Kardeşi Zeynep ve Nilgün ile birlikte gelirdi dükkâna Gülsün. Otobüs bileti alır, gazetelere bakar, birazda türkü dinler giderlerdi. Her ikisinin de sesi güzeldi. Kardeşi Zeynep Karababa zaten daha sonra bu işi profesyonel olarak

sürdürmüştü. O gün Sivas'a birçoğumuz gidebilirdik. Birçok arkadaşımızda gitmişti zaten. Sivas katliamı içimizde yıllarca iyileşmeyen yaralar açmıştı. Dostlarımız, arkadaşlarımız, sevdiğimiz şair ve sanatçılarımızı yitirmiştik. Gülsün'ü örneğin o günden sonra bir daha gülerken

birlikte Cumhuriyet tarihinin belki de en kanlı ve en acımasız katliamlarından biriydi Sivas katliamı. Zaman için ilaç derler. Oysa ilaç bir yarayı iyileştirmek içindir. Bir sızıyı gidermek, bir acıyı dindirmek içindir. Sivas katliamının hangi yarası sarılmıştı da mahkemeler zaman aşımı kararı vermişti. Seyit Nesimi'nin mesela derisi

gonca gülünü koklayamadan toprağa verdi mi? Sizin hiç kızınız yakıldı mı? Sizin hiç 12 yaşında oğlunuz, 17 yaşında ablası ile birlikte yan yana mezara gömüldü mü? Sizin hiç şair bir babanız oldu mu? Şair babanız eli saz tutan, türküler söyleyen ozanlarla birlikte yakıldı mı? Saz çalan türkü söyleyen diliniz ateşlere atıldı mı? Sizin hiç yuvanız dağıldı mı? Halaya duran kız kardeşinizin saçı yangın yerinde alev alev tuttu mu? Sizin hiç anneniz ardınızdan "Ben ölem looo, ben ölem" diye ağıtlar yaktı mı? Siz nereden bileceksiniz ki acıyı. Ne çektiniz ki siz? İnanmak, direnmek ne demek, siz nerden bileceksiniz ki? Siz hiç bile bile ölüme gittiniz mi? Siz henüz 19 yaşındaki Serkan Doğan gibi "Başıma kızıl bağla, arkamdan ağıt yakma anam" deme cesaretini gösterebildiniz mi? Siz nerden bileceksiniz özgürlüğe tutunmanın ne demek olduğunu? Siz hiç korumanız olmadan Malatya'dan öteye geçtiniz mi? Korumanız olmadan Munzur'dan bir tas su içtiniz mi? Diyarbakır sokaklarında korumalarınız olmadan yürüdünüz mü? Tütün içtiniz mi örneğin? Yağmura karşın, bir çiçeği koparmadan dalından öptünüz mü?

Siz nereden bileceksiniz ki acının ne demek olduğunu? Siz hiç köy meydanında toplanıp askerler tarafından coplandınız mı? Yaşlılarınıza mesela annenize, babanıza, dedelerinize bok yedirildi mi? Sizin hiç diliniz yasaklandı mı hiç? Sizin hiç 13 yaşında Ceylan adında bir kızınız oldu mu? Vuruldu mu kızınız havan mermisiyle? "Şehitler ölmez vatan bölünmez" diyorsunuz ya hani? Sizin 19 yaşında bir oğlunuz şehit düştü mü? Siz hiç şehit ailesi oldunuz mu? Bölünmez dediğiniz vatanda aileniz bölündü mü hiç? Köyünüz yakılıp yıkıldı mı? Vurdunuz mu kendinizi göç yollarına? Siz nerden bileceksiniz acıyı? Acıyı bilen zaman aşımından bahseder mi? Sizin sevgiyi, hoş görüyü, kardeşliği, özgürlüğü, barışı kucaklayacak bir yüreğiniz oldu mu? Sahi oldu mu?

göremeyecektim. Otobüse binerken, gazete okurken, türkü dinlerken sohbet edemeyecektik. Yıkılmıştı Mehmet Ali Amca. Sivas katliamından sonra ki aylarda bir iki kez kalp krizi geçirmişti. Kim bilir neler yaşıyordu içinden, neler geçiriyordu ama Sivas katliamından 2 sene sonra 1995'te hayata gözlerini yumduğunda Gülsün'e olan özlemini şu dizelerle anlatmıştı: Kuşkusuz Sivas katliamı üzerine birçok şey yazılıp çizilmişti. Lakin yıllar sonra verilen zaman aşımı kararı ve o karardan sonra dönemin Başbakanının "Milletimiz, ülkemiz için hayırlı olsun" demesi belleklere en çok kazınan sözlerden biri olmuştu. Oysa Dersim'den sonra Çorum ve Maraş ile

yüzyıllar önce yüzülmüş olmasına rağmen toplumda bıraktığı derin izler zaman aşımına uğramış mıydı? Pir Sultan Abdal asıllı yüz yıllar olmuştu, acısı zaman aşımına uğramış mıydı? Çıkmış mıydı belleklerden izleri? Dersim zaman aşımına uğramış mıydı? Dinmiş miydi yüreklerdeki sızısı? Kaldı ki siz nerden bilecektiniz acının ne demek olduğunu? Acıyı yürekte yaşayan insan "Hayırlı olsun" der miydi? Sizin hiç babanız yakılmış mıydı kor ateşlerde. Oğlunuz, kızınız, arkadaşınız diri diri atılmış mıydı kor ateşlere. Siz nerden bilecektiniz acının ne demek olduğunu? Sizin hiç Gülsün adında gonca gülünüz oldu mu? Gonca gülünüz 22 yaşında soldu mu? Sizin babanız

Toplum

Prof. Dr.
Gülümser Heper
hepergulums@gmail.com

AKP ve CHP'ye Halk Kültürünü Anlatmak?

CHP'nin kültürel mirası elbette Cumhuriyet döneminin çok öncesinden gelmektedir. Akın akın Büyük Asya'dan koparak gelen Türkmenlerin önünde çözeceği iki büyük sorun vardır. Birisi karnını doyuracağı bir yurt bulmak, ikincisi de sosyal hayatına giren yeni bir dini yani İslam'ı kafasında şekillendirmek, kültürel hayatına uyarlamaktır. Elbette bunlar öyle küçümsenecek sorunlar değildir. Ancak o dönemin ruhu bu büyük sorunları ciddi oranda çözmeye uygundur. Kurdukları Ahilik teşkilatı ile ekonomik olarak var olmuş, çocuğuna iş kurmuş, ölüren ardında bıraktığı duluna, yetimine sahip çıkmayı başarmışlardır. Vergilerini zamanında ödeyecek kadar tarım ve hayvancılığa hâkim olmuşlardır. Devlet otoritesi içerisinde sözlerine itibar edilmektedir. Diğer bir olgu olan hiç tanımadıkları bir dini kafalarında şekillendirmekte de zorlanmamışlardır. Tanrıyı insanda, tabiatla, kendilerinde ararken yeni bir uhrevi akımın temsilcisi olmuşlardır. Ancak her şey bu kadar kolay değildir. Bir sınıf oluşturmaya gelince sorun ağırlaşmıştır. Karşılarında siyasal, kültürel ve sarayın sağladığı destek sayesinde ekonomik anlamda güçlü bir Mevlevi yapı vardır; saray onları el üstünde tutuyor, bir üst sınıfa yerleştiriyordu, üstelik eğitim kurumlarını da onlara teslim etmiştir, ciddi bir toplumsal destek ve saygınlıkları vardır. Halk kültürünün temsilcisi Türkmenler ile saray kültürünün temsilcisi Mevleviler arasındaki sınır keskindir, kadimdir. Bu keskin sınır Osmanlı döneminde daha da kalınlaşmıştır. Tarih iki kültürü Selçuklulardan Osmanlılara ve elbette Cumhuriyet'e kadar defalarca karşı karşıya getirmiştir. Kavganın argümanları her daim yaşıyış şekli ve İslam'a bakışları olarak sunulsa da aslında temel ayrışma sarayın oluşturduğu sınıf farklılığıdır. Osmanlıda durum ağırlaşmış, toplumsal sınıflamada tebaa olarak kabul edilen Türkmen kültürü varlığını ve kültürünü devam ettirmek üzere İran'ın Şia hükümdarlarından destek almaya çalışmıştır. Öyle veya böyle bu kavgalar imparatorlukların sonunu hazırlayan kavgalardır; bir kültüre saygısızlık tahtında sultan bırakmayacak kadar vahim olayları çağırıştır. Cumhuriyet'in ilk dönemlerinde Türkmen kültürü varlığını yeniden tescillemişti. Ancak dünya değişmekte, kültürel temsil kavramının içi boşalmaktadır. Şekil ve isim olarak bir farklılık olsa da her iki grubun temsil ettiği kültür emperyal dünyada alt sınıfın içinde kaybolmaya başlamıştır. Tarihini anlatırken kurduğumuz uzun uzun cümlelerin amacı bu tarihsel kavgayı aynı argümanlarla tekrar tekrar yaşamayı ve canlı tutmayı sağlamak değil elbette. Mevlevi kültürün de Türkmen kültürün de aynı alt sınıfın içerisinde boğulduğunu resmedebilmek. Dünya'da da Türkiye'de de bugün toplumlar iki ayrı sınıfa ayrılmış durumda; kutbun bir ucunda büyük sermayenin sahibi ağalar mevcut ve bu ağalar feodal kökenlerinden kopmayarak her daim dinsel kültürel kalıntılarını bir silah gibi kullanarak bir kavga yürütmekteler. Mevlevi kültürü de Türkmen kültürü de ezilen halklar sınıfına ait olmasına rağmen, feodal dinsel ağalar onlara silahlarını her daim kullanmayı öğütüyorlar. İslam'ı yorumlama farklılıklarını cepheleşmeye gerekçe olarak sunuyorlar. Dünya'da dinler ve Tanrı egemen sınıfın kontrolüne girmiş durumda. Bir bin yıl daha geçse çözümlenmeyecek subjektif bir olgu. Türkmenler rüzgâra karşı kavgada argüman üretmekte sancılı. Kavganın feodal dinsel ağalara olduğunu unutup siyasi başarı kazanmaya hedefliler. Garip yollara başvuruyor, feodal dinci ağaların inanç kültürünü birebir taklit ederek dönemin ruhuna uygun bir kavga yürütüyorlar. Kendilerine feodal dinci ağaların kine benzeyen liderler buluyorlar. Kültürel birikimlerini siyasete rehin bırakıyorlar. Hem kültürel hem de siyasal anlamda bir gerileme durdurulamıyor... AKP'nin tarihten çıkarımlar yapması gerekiyor. Bilmeliler ki Mevlana ile Kirmani'nin kavgası bir kültürü yok etmemiş, Şemsi Tebriz-i gibi şaraba küfredenlerle Ahi Evran gibi şarap içenlerin kavgası bir neticeye ulaşmamıştır. Ancak bu kavga koca bir medeniyetin Selçuklunun başını yemiştir. Osmanlı, Pir Sultan Abdal'ı yok etmiştir ama aynen Selçuklu gibi kendi başını da yemiştir. Tarih Osmanlı'ya da Pir Sultan'a da hak ettiği kadar değerini vermiştir. Anadolu Kültürü İslam'ın ilk haliyle yaşamasına, barınmasına dün de bugün de engeldir. İçerisinde Bizans emaneti Rumlardan, Ermeni kontluğu emaneti Ermenilere kadar, Aryan ırkının temsilcisi Kürtlerden, İsmaili Türkmenlere kadar bir şekilde İslami kültüre adapte olmuş sayısız halk var. Bu halkları sunni İslam'ın yaşam kültürüne uyarlamak eşyanın tabiatına aykırı. AKP'nin bu halkları sunni İslam'a uyarlaması da, CHP'nin siyasi emelleri uğruna sunni İslam'a kendisini uyarlaması da dinin siyasallaştırılması. Selçuklunun Osmanlı'nın çözemediği bu çözülmez olguyu AKP'nin de CHP'nin de bu yöntemlerle çözmesi mümkün değil. 1600 yıllık halk yaşam kültürünü AKP'nin ezmeye çalışması, CHP'nin siyasal çıkarlar uğruna şekil değiştirmesi tarihten ders almadığının ispatı. En ağır ise halkın kültürel dejenerasyonu ki emperyalizmin siyasi asimilasyonda kullandığı bir ön işlem. Anadolu'nun sağlam bir halk kültürü ancak kötü yöneticileri olmuştur. Türkmenler de Mevleviler de kültürene sahip çıkmalı; idareciler ise bu kültürlere aynı yakınlıkta durmalıdır. AKP geri adım atmak CHP "Ne yapıyorum?" demek zorundadır.

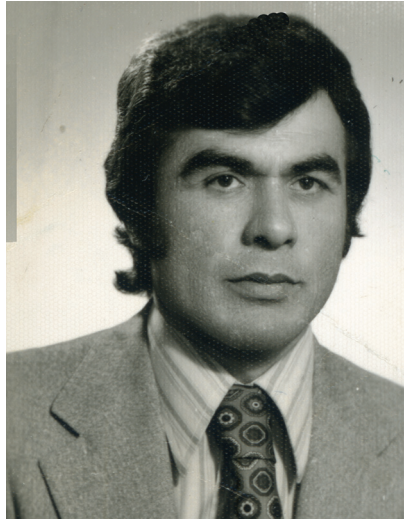
UNUTMADIK

Ömrünü barış, kardeşlik, eşitlik ve adalet üzerine kuran, genç yaşında faşist kurşunların hedefi olan

BATTAL ÖZDEMİR

hocamızı, öğretmenimizi ölümünün 34'üncü yıldönümünde sevgiyle özlemler ve hasretle anıyoruz.

YAĞBASAN KÖYLÜLER
Eğitim Kültür Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği

D.1940-Ö.23 Nisan 1985

DİVRİĞİ KÜLTÜR DERNEĞİ 35. GELENEKSEL PİLAV .VE KÜLTÜR ŞENLİĞİ

**Ali İsmail Korkmaz Vakfı (ALİKEV), Katılımı ile
GEZİ 6 YAŞINDA**

KONUKLAR

Eşber YAĞMURDERELİ
Melike DEMİRAĞ
İsmail SAYMAZ
Kadıköy Atölye

PROGRAM SUNUCULARI
Gizem ALTUNAY
Tayyar SEDEF

Çocuk Atölyeleri,
DKD Halk Oyunları.
Kitap ve Dergi Standları
Yazarlar ile söyleşi

Ender BALKIR

Bahar DOĞAN

Hatice YILDIZ

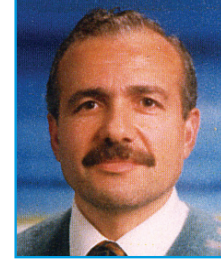
Aydoğan TOPAL

Tarih: 07 Temmuz 2019 Pazar

Yer: Belgrad Ormanı Fatih Çeşmesi/Kemerburgaz

BİLGİ İÇİN İLETİŞİM : 0212 292 20 20 - 0541 364 46 07

İsmail Çınar
sulzam1956@hotmail.com

Köy Enstitüleri

17 Nisan, Cumhuriyet döneminin en önemli projesi olan, Köy Enstitülerinin kuruluş yıl dönümüdür.

17 Nisan, egemenlerin unutturmaya çalıştığı önemli bir gündür.

Halkın büyük bir kısmı köylerde yoksul, cahil, törelerin ilkel geri, yobaz kısıcında kıvrılırken Cumhuriyetin hedeflerine varmak, modern bir toplum yaratmak için planlanan Köy Enstitüleri, ülkenin gelişimindeki rolünü anlatması bakımından oldukça iyi bir örnektir. Kalkınmış bir toplumun ihtiyacı olan yetişmiş iş gücü bu kurumlarda sanatla, edebiyatla ve çağdaş olan tüm yeteneklerle harmanlanarak Türkiye'nin her bir yanına cesaret, iddia, inanç ve bitmek bilmeyen bir umutla yayılmışlardır.

Köy Enstitüleriyle birlikte laik eğitim ve aydınlanma öğretmenlerle ülkenin her yanına, taşınmıştır. Bilimsel anlamda laik eğitim başlamıştır.

Ulusal eğitimimizin emperyalizmin kuşatmasından kurtulabilmesi, ancak Köy Enstitüleri anlayışının yeniden, hayata geçirilmesi ile olanaklıdır.

"Köy Enstitüleri" yarım kalmış bir büyük mucizenin, hikâyesidir...

Bu projesinin amacı; köyden gelen yetenekli çocukların tam donanımlı olarak yetiştikten sonra, tekrar köylerine dönerek geride kalan ve okuma fırsatı veya olanağı bulamamış köylülere eğiterek ülkenin okuryazar düzeyini yukarı taşımaktır.

Yalnız temel dersler değil, yaşama dair bütün konular bir bütünlük içinde işleniyordu. Bir taraftan güçlü bir tarih eğitimi yanında tarım, el işi ve güzel sanatlar ile yurttaşlık bilinci ve ulusal bilinç kazanıyorlardı; diğer taraftan dünya klasiklerini okuyarak, müzik dinleyerek, tiyatro yaparak dünya değerleri ile tanışıyorlardı

Köy Enstitüleri açıldığında zamanın Amerikan hükümetinin hazırladığı istihbarat raporunda "Dikkatli olun Türkler büyük bir eğitim atılımıyla geliyor" demişlerdir. Ancak Köy Enstitüleri'nin kapanması ülkemizin bağımsızlık politikasının kırılma noktası ve miladı olarak görülebilir.

Kısaca 17 Nisan;

17 Nisan, köy'ün ve köylünün kalkınma projesinin adıdır.

17 Nisan, toprağın, insan emeği ve su ile buluşmasıdır.

17 Nisan, toprağı bilinçli olarak işlemektir.

17 Nisan, köylünün istihdamı, iş gücünün en verimli şekilde değerlendirilmesidir.

17 Nisan, okulu, öğretmeni, danışacağı bir akıl hocası olmayan köylünün en anlamlı bayramıdır.

17 Nisan, cehaletin karanlığına bir ışık tutmanın tarihidir.

17 Nisan, bir uyanışın tarihidir.

Kapatılmasa ne olurdu?

Gidilmemiş köy, okulsuz ve öğretmensiz çocuk, işlenmemiş toprak, aç-açık köylü kalmazdı.

İşsizlik olmaz, bir tarım ülkesi olan ülkemiz tarım ürünlerini ithal eden değil ihraç eden ülke olurdu. Cahil ve sömürülen bir toplum değil, kendi yöneticisini seçme bilincinde bilinçli bir toplum olurdu. Kaos, çete ve terör bu boyutta olmaz, 12 Eylül gibi darbeler yaşanmaz, bu zengin topraklar üzerinde mutlu bir toplum olurdu.

Çünkü, Köy Enstitüleri, laik, bilimsel ve özgür bir eğitim ve toplum projesidir. Bu büyük projenin mimarları; zamanın Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali YÜCEL'i (şair Can Yücel'in babası) ve İsmail Hakkı TONGUÇ'u saygı ile analım. Fikren ve fiilen emek vererek bu önemli projeyi yaratan bu insanları ne kadar ansak azdır. Bize düşen görev sanırım, bu projeyi ülke gündemine sokacak mücadeleyi vermektir.

ACI KAYIBIMIZ

Divriği'nin Kırkgöz Köyünden, DİVSİAD emektarlarından sevgili dostumuz, kardeşimiz Yıldırım Özcan'ın sevgili kardeşi

Ali İhsan Özcan'ı

çok genç yaşta kaybetmenin acısı ve kederi içerisindeyiz. Özcan Ailesi'ne, akrabalarına ve tüm sevenlerine sabır ve başsağlığı dileriz.

30 Nisan 2019

DİVSİAD

Divriğili Sanayici ve İşadamları Derneği

VEFAT

Divriği'li Halk
Ozanlarımızdan
Sayın
Celal Yılmaz'ın
sevgili annesi

GÜLEY YILMAZ

aramızdan ayrıldı.
Yılmaz Ailesine ve sevenlerine
başsağlığı dileriz.

Haydar Emre, Muharrem Yağbasan,
Şahin Küçük, Yahya-Saadet Bayar,
Kemal Türk, Aydın Ayaydın

Mihran Pilikoğlu

Divriği’de Sıra Geceleri Bahçelerde sık sık sıra geceleri düzenlenirdi. Ünlü sanatçımız Nuri Üstünses ile birlikte saz sanatçıları sırasıyla Keman, Arşak Pilikoğlu, Cümbüş, Gazigillerden Veysel, Klarnet, Rıfat Boyvoda, Armonika, Kör Hafız, Def, Kör Hamdi ile Üstünses’in gür sesiyle sıralanan türküler, şehrin her tarafından dinlenebilirdi. Evlerde hazırlanan çeşitli mezelerle sofralar donatılırdı. Bir ağacın dalına asılan Löküs Lamba ışığı altında yenilir içilir, neşe içinde Divriği’ye has “Kaşık Oyunu” oynanır, gece geç saatlere kadar coştukça coşulurdu. Sık sık, Mey (Rakı) Kadehleri kalkar, “Şerefe, Sıhhate” diye tokuşturulup yudumlanırdı.

Dünya fanidir kalmaz kimseye baki Doldur Peymaneleri ey Saki İçelim yudum yudum dostça kardeşçe Kalsa kalsa bu anılar kalır baki

Hiç şüphe yok ki bu günlere o anılar kaldı baki. Sıra Geceleri, dostlukları daima sıcak tutan, sevgileri daha da derinleştiren sosyal ve kültürel etkinlikler olarak sürerdi. Bu aylardan itibaren kışa hazırlıklar da başladı. Köylüler, ürettikleri peynir, veyahut başka ürünleri geceden hayvanlara yükleyerek sabah erken saatlerden itibaren Divriği Pazarında olurlardı. Ahali, nüfusuna göre bir sene yetecek kadar alışveriş yapardı. Peynirler dilimlere bölünür, kaya tuzuyla tuzlanır küplere, tenekelere basılır, kaynatıldıktan sonra soğutulmuş, peynirlerin üstünü örtecek kadar ilave edilerek kışa hazırlanırdı. Sebzeler Divriği’ye genellikle sınırımızdaki Arapkir’den katırlarla getirilirdi. Satıcılar, getirdikleri sebzeleri, Arapkir’in Şepik yöresinden getirdiklerini söylerlerdi. Şepik’in sebzeleri her nedense, toprağından mı,

yoksa suyundan mı bilinmez lezzetli olduğu için tercih edilirdi. Önce domates salçası yapılırdı. Her sebzededen, hıyar hariç, dilimlenerek kurutulurdu. Hatunların işi asla bitmezdi. Yatak, yorgan, yastık yünleri çıkarılır yıkanır, kurutulur, sonra çıbıkla çırpıp kabartılır, tekrar şiltelerine basılırdı. Ağustos ayının sonuna doğru seher serinlikleri hissedilirdi. Böylece yaz sefasıyla vedalaşıp evlere inişler başlardı. Eylülde, gelecek seneye yetecek kadar buğday alınır, ayıklanır, bulgur için ayrılan buğday yıkanır, kaynatılır daha sonra da kurutulurdu. Çayın karşısındaki Mahmut Çavuş’un Değirmeni köprüünün yıkılmasından sona çalıştırılmadı. O arada Uzunların yaptığı değirmen faaliyete geçti. Değirmende bulgur ayrı, un ayrı taşlarda öğütülmesi için sıraya girilirdi. Beklemeler uzardı; öyle ki, sıra gelebilir diye uykusuz geçen geceler yaşanırdu. Nihayet eve getirilen unla hamur yoğrulur, erişte kesilir, gerilen iplere kuruması için asılırdı. İlçe halkı her ev nüfusuna göre ilkbahar sonuna yetecek kadar hamur açılır, ve tandırda pişirirlerdi. Buna Tandır Ekmeği denilirdi. O sıralarda kurumuş olan erişteler de tandırda kavrulurdu. Tandır Ekmeğinin bu süreç içinde bayatlaması, küflenmesi söz konusu olmazdı, daima kuru kalırdı. Yemek vaktinden önce kuru olan ekmeğe su serpiştirilerek yumuşaması sağlanırdı. Yaz boyunca Sacüstü Yufka (Bazlama) ekmeği pişirilirdi. Yazları genellikle öğlen öğünlerinde sıcak yemek yerine bazlama arası peynir, çökelik, kavurma gibi katık atasına yeşilsoğan dürümlerle öğün geçiştirilirdi. Kış boyunca ise, yemekler, çorbalar genellikle kavurma katılarak pişerdi. Her hane, nüfusuna göre kasaptan koyun eti alır, kuşbaşı doğratır, kazanda kavurduktan sonra küplere, tenekelere basarlardı. Doğanmış davar kuyruğu ayrı kazanda hafif ateş üstünde sık sık karıştırılır, kavrulduğunda yağ süzülür, kalan kısmı Harhızı Pideyle

bazlamayla dürüm yapıp ara öğün olarak yenirdi. Süzülen Kuyruk Yağı pişen yemeklere azar azar katılır, lezzet ayarı yükseltilmiş olurdu. İlaveten, bir kaç takım işkembe, baş, ayak (Dodik) alınır, derileri soyulur, başın alt dilli kısmı ve kavurma etinden üzerinde bir miktar et bırakılmış ilikli kemikleri, tuzlayıp pastırma yazı güneşinde kurutulurdu. Etli ilikli kemiklerle güveçte Keşkek pişirilirdi. İşkembe içine de türlü baharatlar, kıyılmış soğan, bulgur karışımı harçla doldurulur, ağızları dikilir ve haşlanırdı. İsteğe bağlı haşlanmış topaklar hafif ateş üstünde az yağla kızartılır, her iki türlü lezzetli olurdu. Divriği’nin lahanası çok meşhurdur. Büyük küplerde lahana, biber, hıyar, az olgun domates turşuları yapılırdı. Kış boyunca sofralarda eksik olmayan, iştah açıcı faydası tartışılmaz bir besindir. Bizzat yaşadığım bir anımı yazmak istiyorum. Kışın Zemheri (Zehmeri) Ayıydı. Ağır soğuk alınlığı geçirmiş, yüksek ateşler içinde yanıyordum. Bu gibi hallerde, su su diye isyan edilse de asla verilmez, yorgan üstüne yorgan örterek, hasta terletilir, hastalığın bu terlemeden sonra atlatılacağı inancı yaygındı. Bir fırsatını buldum, ne olursa olsun hissiyatı ile gittim, turşu küpünün başına. Küpün üstünde duran masrafayı daldırdım küpe. Sirkesi, sarmısağı, acılsı ekşişle iki masrafa arka arkaya içtikten sonra tekrar yatağa girdim. Fazla sürmedi, bir mucize gibi gözlerim yavaş yavaş açılmaya başladı. Kısa bir süre geçtikten sonra da yüksek ateşim normal seviyelere indi.

Sonbaharın Son Ayı Kasım Bu aylarda ağaçlar yapraklarını dökmüş, yağışlar başlamış olur. İlk kar Dummuca Tepesinde görüldü. Ay sonuna doğru da kara çevreleyen yağışlar üst üste yoğunlaşır, Mart ortalarına kadar yerden kalkmazdı. Divriği evlerinin bahçeleri birbirine bitişik nizamlıdır. Yazın asma altlarında bir araya gelinir, dertler sevinçler paylaşıldı. Bunalımda olup da bir türlü içinden çıkamayanların, yaşlı

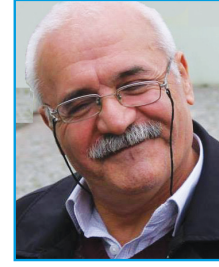
tecrübesi olan analar, nineler, dertlerine çare olurlardı. Dertini söylemeyen dermanını bulamaz. Genç kızlar da bir arada fikirlerini tasarımlarını paylaşarak nakış, dantel, oya işlemleriyle çeyiz hazırlıkları yaparlardı. Divriği geleneği olan Bulgurlu İç yoğrulurdu. Yaz ayları boyunca daima bir arada dostça sohbetler sürer giderdi. Kış ayları boyunca da bir arada olunan Kürsü Başları olurdu. Kışın günler kısa olduğu için erkenden kararardı. Akşam yemeği sonrası her aile ya misafir bekler, ya da misafirliğe giderdi. Uzun kış geceleri başka nasıl geçeri yoksa? Divriği’de hemen hemen her evin Toyhane’si vardı. İşte Kürsüler de bu mekânlarda kurulmuştur. Gelen misafirler kürsüye girer, örtüsünü göğsüne kadar çekip ısınıp rahatladıktan sonra, hal hatır sorulur, duvara asılı fitilli gaz lambası ışığı altında yaşlıların başlarından geçen olaylar, arka arkaya masallar, hikayeler meraklandırıcı yorumlarıyla anlatılırdı? Bu arada Kürsü Üstü, dut kurusu, ceviz içi, pestil, kesme, kuru kaysı, kuru üzüm, leblebi gibi zengin çerezler atıştırılırdı? İşte böyle mistik ortamlarda beraber geçirilen uzun kışın son zemheri ayı sonunda cemrelerin düşmesi ve 9 Mart ılık lodos fırtınası sonrası tekrar bahar başlardı. Hatıramda kalan ve adları geçen, emekleri olup ta hakka kavuşmuş olanlara rabbimizden rahmetler dilerim. Ruhları şad olsun. O altın çağı süresini yaşamış, halen hayatta olanlara da sağlıklı uzun ömürler dilerim. Bir bahar şiiri ile bitirelim.

**Çiçeklerle donanmış
Halı gibi çayırılar
Üstünde beyaz tüylü
Kuzular oynasirlar**

**Kuşlar cıvıldaşırken
Coşkun akar dereler
Derelerin sesini
Dağlar uzaktan dinler**

**Güneş yine can verir
Sulara topraklara
Yer gök sevinç içinde
Kavuşulur bahara**

Mihran Pilikoğlu

Süleyman Zaman

sulzam1956@hotmail.com

Yerel Seçim 2019?

31 Mart’ta bir seçim yaşadık. Bu seçim, il, ilçe, mahalle ve köyleri yönetecek olanları seçmek için yapıldı. Ama, seçimden öncesinde de, sonrasında da tartışmalar halen bitmedi. Ülke insanının bütün enerjisi bu tartışmalarla boşa harcanıyor. Ülkemiz adına çok yazık! Seçim, Demokratik Cumhuriyetler de ve gerçek anlam da güçler ayrılığının tam işlediği toplumlar da önemli bir işleve sahiptir. Ama, sözde “demokarsi” deyip, öz de demokrasiye uygun davranmayanlar toplumlar da, yalnızca “meşruluk kazanmak” amacıyla seçim yapılır. Bu son seçim, bir önceki satırlar da değindiğim düşünceyi doğrular nitelikdedir. Öyle ki seçim sonuçlarını tanımayanlar, esasında “halkın egemenliğinin üstünde başka bir güç olamaz” ilkesini, tersine çevirmeye çalışanlardır. Öyle ki yerel seçimlerin üzerinden bir ay geçmesine karşın, seçim bir türlü sonuçlandırılmıyor. İktidar olan ama seçimler de büyük şehirleri kaybeden AKP, “illa da seçim sonuçları benim lehime” çıkana kadar itirazlara devam edeceğim diyor. Yüksek Seçim Kurul’u da yasaların kendisine tanıdığı hükümleri uygulamaktan uzak duruyor. Özellikle İstanbul seçimleri bir türlü sonlandırılmıyor. Bugüne kadar “seçim kaybetmemiş” olan AKP, büyük şehirleri kaybedince geçmişte kendisinin uygulattığı bir çok uygulamalara bugün karşı çıkıyor. Oysa seçmek ve seçilmek demokratik bir haktır. Seçimin felsefesi ve uygulaması bellidir. Seçim, halkın kendisini yönetecek olanı seçmesidir. Seçilmek ise, alınan oya göre belirleniyor. Bu durumda kim fazla oy alırsa o seçilmiş oluyor. Akıl ve mantık bunu diyor. İstanbul’da Ekrem İmamoğlu en yakın takipçisine yaklaşık 14 bin oy fark attı. Buna karşın AKP’nin kimi yetkilileri “hayır bu olmaz” diyorlar. Neden? Eğer bu olmayacaksa o halde “neden seçim yapılıyor ki?” Dünyanın her tarafında ve demokrasinin geçerli olduğu yerler de seçim yapılır ve seçim de kim fazla (bir fazla bile) oy alırsa o seçilmiş olur. AKP, İstanbul seçimlerini iptal ettirmek için büyük bir enerji harcıyor. Hatta öyle açıklamalar (örneğin: Kimse fazla oy aldım diye, kendini seçilmiş saymasın vs. gibi) yapıyorlar. Bu gerçekten de çok düşündürücü! Öyleki, koskoca yarğışlar da yasalara uygun karar vermekten kaçınıyorlar. Seçen halktır. Bu durumda “Ben bu seçimleri yeniden yaptıracağım” demek, halkın kararlarını ve iradesini hiçe saymak demektir. Bu da demokrasiye büyük bir yara açıyor. Bu bağlam da, kimsenin ne seçimlere, ne yüksek seçim kurulu’na ve ne de karar vericilere bir güveni kalmaz. Bu, zaten ekonomik olarak büyük bir çöküşün için de olan ülkemizi, daha da sıkıntıya sokmaktan başka bir amaca hizmet etmez. Oysa yaşanan gerçeklik içinde kazanmak kadar kaybetmek de vardır. Çünkü hiç bir şey, sonsuza kadar gidemez. Bu aynı zaman da diyalektik bir yasadır. “Her şey devinir ve her şey karşıtına döner” ilkesi gereği, hiç bir şey aynı kalmaz. Dolayısıyla kimileri yenilir, kimileri kazanır. Bu çok doğaldır. Ama bu doğallığı iktidar kabul etmek istemiyor. Bu da tarihin diyalektikğine uygun düşmemektedir. AKP neden direniyor? Bunu zaten kendileri demeçlerinde açığa vuruyorlar. “İstanbul ve Ankara bizim için stratejiktir” diyorlar. Doğru olabilir, çünkü ülkemizin en büyük kaynak üreten ve en büyük nüfusa sahip olan illeri, bu ikisidir. Çünkü bu iki kentte büyük rant alanları bulunmaktadır. Ayrıca, AKP’liler, uzun yıllar büyük şehirleri yönettikleri için bir çok yolsuzluğun ortaya çıkabileceği endişesini taşıyorlar. Nitekim, İBB’si başkanı olan İmamoğlu, geçmiş dönemin dosyalarını dijital olarak kopyalamak istedi, ama AKP’nin belediyede ki gurup başkanı, mahkemeye başvuruark bu kopyalamayı durdurdu. Bu aslında bir telaşın, bir korkunun yansıması... Bu makaleyi yazarken YSK, İstanbul’la ilgili kesin kararını vermemişti. Kararı 3 Mayıs’ta vereceğini duyurdu. Umarım ki, sonuç “seçimin yenilenmesi yönünde olmasın”... Eğer böyle bir karar çıkarsa, ülkemiz de büyük bir koas yaşanabilir. Zaten ekonomi yeni bir seçimi kaldıracabilecek konumda da değildir. Ama YSK’nin geçmiş seçimlerde ki yanlış uygulamaları, insanlarda büyük bir kuşku yaratmaktadır. Karar eğer KHK’ler yönünde olursa, o halde geçmiş dönem seçimleri de tartışılır hale gelir... Seçmen ne mi yapar? İşte orası da tam bir karmaşa! Bekleyip görelim...

KONGRE İLANI

Divriği Başören Köyü Derneği Olağan Kongresi

Derneğimizin Olağan Genel Kurulu 19 Mayıs 2019 Pazar Günü Saat 14:00’de Sultan Selim Mahallesi, Sultan Selim Cad. Teknik Sk. No:18 Kağıthane-İstanbul Adresinde bulunan Özbağı Köyü Derneği’nde yapılacaktır. Çoğunluk sağlanamadığı takdirde, kongre 26 Mayıs 2019 Pazar Günü aynı adreste ve saatte çoğunluk aranmadan yapılacaktır. Tüm üyelere duyurulur.

GÜNDEM

- 1- Açılış ve Yoklama
- 2- Divan Heyetinin oluşturulması
- 3- Saygı Duruşu
- 4- Yönetim ve Denetim Kurulu Raporlarının okunması, müzakeresi ve İbrası
- 5- Yönetim ve Denetim Kurulunun ayrı ayrı İbrası
- 6- Tahmini bütçesinin görüşülmesi ve kabulü
- 7- Yeni Yönetim Kurulu Asil ve Yedek, Denetim Kurulu Asil ve Yedek Üyeliklerinin Seçimi
- 8- Dilek ve Temenniler
- 9- Kapanış

ACI KAYIBIMIZ

Divriği Sincan Köyü’nden Hakkı Hoca’nın kızı, Gazeteci Yazar

Gülden Aydın

**çok genç yaşta aramızdan ayrıldı.
Aydın Ailesi’ne ve sevenlerine, basın
camiasına başsağlığı dileriz.**

Divriği
GAZETESİ

VEFAT

**Hayatını, Emek, Barış ve
Adalet üzerine kuran, işçi
sınıfının sendikal
mücadeledeki yılmaz
savunucusu,**

Bayram Yıldırım

**aramızdan ayrıldı.
Mücadele arkadaşlarına ve Divriğili
yoldaşlarına başsağlığı dileriz.**

Divriği
GAZETESİ

1 Mayıs Afişler Sergilendi

Emek ve Demokrasi Afişleri Grafik Sanatçısı, Aydın Üniversitesi Öğretim Üyesi Fahrettin Engin Erdoğan'ın Afiş Çalışmaları sergilendi. Divriği Kültür Derneği'nde "Emek ve Mücadele Afişleri" adıyla açılan sergiye CHP İstanbul Milletvekillerinden Ali Şeker, Turan Aydoğan, DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, DİSK

Emek ve Mücadele Afişleri Sergisinin açılışında sinevizyon gösterimi yapıldı. Gösterimde, mitinglerde polis şiddetinin ve baskısını acımasızlığı anlatıldı. Cafer Yıldız; Türkiye uzun yıllar baskı ve otoriter süreçlerden geçerek bu günlere geldi. DKD

olarak yarım asırlık bir geçmişte demokrasi ve hak mücadelelerinde alanlarda yerimizi alıyoruz. Özellikle 1 Mayıs Emek ve Mücadele günü başta olmak üzere demokrasinin ve eşitliğin mücadelesini her zaman destekliyoruz.

önceki başkanlarından Süleyman Çelebi, CHP Beyoğlu Belediyesi Başkanı Adayı Alper Taş, KESK Genel Sekreteri, Halkevleri Genel Başkanı, Nuri Günay, Gazeteci Yazar Nazım Alpman, çeşitli odaların ve derneklerin başkanları ve yöneticilerinin yanı

sıra Divriği Kültür Derneği Başkanı Cafer Yıldız, yönetim kurulu üyeleri ve dernek üyeleri katıldı. Serginin açılış konuşmasını DKD Başkanı Cafer Yıldız yaptı. Daha sonra sırasıyla, Süleyman Çelebi, Ali Şeker, Turan Aydoğan birer konuşma yaptı. Son olarak Grafik Sanatçısı Fahrettin Engin Erdoğan konuştu. Emek ve Mücadele Afişleri Sergisinin açılışında sinevizyon gösterimi yapıldı. Gösterimde, mitinglerde polis şiddetinin ve baskısını acımasızlığı anlatıldı. Cafer Yıldız; Türkiye uzun yıllar baskı ve otoriter süreçlerden geçerek bu günlere geldi. DKD olarak yarım asırlık bir geçmişte demokrasi ve hak mücadelelerinde alanlarda yerimizi alıyoruz. Özellikle 1 Mayıs Emek ve Mücadele günü başta olmak üzere demokrasinin ve eşitliğin mücadelesini her zaman destekliyoruz. Demokrasinin kırıntısının kaldığını sanırdık ama 31 Mart İstanbul Seçimlerinin iptal edilmesi üzücüdür. Türkiye'yi yeniden kazanmak için yoksulluğun ortadan kalkması için, barış ve kardeşlik mücadelesinde yerimizi alacağız" dedi. Daha sonra sırasıyla DİSK Önceki Genel Başkanlarından Süleyman Çelebi, CHP İstanbul Milletvekillerinden Ali Şeker, Turan Aydoğan, CHP Beyoğlu Belediyesi Başkanı Adayı Alper Taş, KESK Eşbaşkanı, Halkevleri Genel Başkanı ve Grafik Sanatçısı Fahrettin Engin Erdoğan konuştu. Sergi bir süre DKD'de sergilendi.

RASYO HAZIR YEMEK GIDA SANAYİ VE TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ
Tel : +90 212 423 40 03 pbx Fax: +90 212 423 00 49 info@rasyocatering.com www.rasyocatering.com

Güllüce'de Kahvaltı

Dayanışma, Üretim ve Demokrasi İçin
TOPLUMSAL PROJELER ÜRETİLECEK
7 Nisan 2019 Pazar
Divriği Gazetesi

Divriği'ye bağlı, İstanbul'da faaliyet gösteren Köy Dernekleri'nin düzenlediği Sabah Kahvaltılı toplantı 7 Nisan Pazar Günü yapıldı.

Toplantıya Dikmeçay, Ovacık, İkizbaşak, Yağbasan, Karaman, Karageban, Yalnızsöğüt, Avşarcık, Akmeşe, Güneyevler, Bayırlı, Özbağı, Arıkbaşı, İmirhan, Çakmakdüzü, Karakale, Kırkgöz, Eğrisu ve Bayırustü Köyü Derneği Başkanları ve yöneticileri katıldı. Toplantının sonunda Divriğili Halk Müziği Sanatçısı Bahar Doğan Divriği Türküleri söyledi.

yaptı.
Toplantıya, Güllüce, Dikmeçay, Ovacık, İkizbaşak, Yağbasan, Karaman, Karageban, Yalnızsöğüt,

şaibe varmış gibi gösterenler bu iddialarına kanıt gösteremiyor. Çünkü kanıt yok. En kısa zamanda kara bulutların dağılarak bahar havası

önceki dönem yöneticilerinden, Sarıyer Kazım Karabekir Mahallesi'nin yeni seçilen Muhtarı, Ali Gündüz, Divriği Gzetesi Sahibi Saadet Bayar,

Avşarcık, Akmeşe, Güneyevler, Bayırlı, Özbağı, Arıkbaşı, İmirhan, Çakmakdüzü, Karakale, Kırkgöz, Eğrisu ve Bayırustü Köyü Derneği Başkanları ve yöneticileri katıldı. Toplantının sonunda Divriğili Halk Müziği Sanatçısı Bahar Doğan Divriği Türküleri söyledi.

Sabah Kahvaltısını düzenleyen, Güllüce Köyü Derneği Başkanı Müslüm Kaya salonda bulunan dernek başkanlarını ve yöneticilerini selamladıktan sonra açış konuşmasında şunları söyledi. "Zorlu bir seçim süreci yaşadıkdan sonra İstanbul

yaşayacağımıza yürekten inanıyorum. Türkiye'nin her tarafında seçimleri kazanan, demokrasiye ve barışa inanan adaylarımıza başarılar dilerim. Sayın Ekrem İmamoğlu'nun en kısa zamanda mazbatasını alarak seçmenleriyle kucaklaşmasını arzu ediyorum" dedi.

Daha sonra Divriği Kültür Derneği Başkanı Cafer Yıldız bir konuşma yaptı. Yıldız'ın konuşmasının ardından ise köy dernek başkanları ve yöneticileri gündeme ilişkin konuşular.

Halk Müziği Sanatçısı Bahar Doğan katıldı.

31 Mart'ta yapılan yerel seçimleri de değerlendiren DKD Başkanı Cafer Yıldız burada yaptığı konuşmada şunları söyledi. "Sayın Ekrem İmamoğlu'nun hakkı bir an önce hakkın teslim edilmesi gerekir. Aldığımız haberlere göre İstanbul'un bazı ilçelerinde Divriğili 15 hemşerimiz büyükşehir ve ilçe belediye meclislerine girmişlerdir. Kendilerini kutlar başarılar dileriz. Bu hemşerilerimizin almış oldukları görevlerde Divriği'yi

Güllüce Köyü Derneği Başkanı Müslüm Kaya'nın çağrısı ile Tarabya'da bulunan Paella Restoran'da bir araya gelen dernek başkanları ve yöneticileri Dernek faaliyetlerinin yanı sıra "Dayanışma, Üretim Kooperatifi ve Demokrasi" konuları üzerine görüşlerini belirttiler. Divriği Kültür Derneği Başkanı Cafer Yıldız'ın da katıldığı Sabah Kahvaltılı toplantının açış konuşmasını Güllüce Köyü Derneği Başkanı Müslüm Kaya

Büyükşehir Belediyesi Başkanlığını CHP adayı sayın Ekrem İmamoğlu kazandı. Fakat AKP bu seçime çeşitli gerekçeler ileri sürerek itiraz etti, kabullenmedi. Biz de AKP'nin demokratik olmayan bu tutumunu kabul etmiyoruz. Gayet demokratik bir tercih olarak halkımız CHP adayını tercih etmiştir. Buna başta AKP çevreleri olmak üzere her kesim saygı duymalı. YSK Sayın İmamoğlu'na Mazbatasını acilen vermelidir" dedi. Müslüm Kaya konuşmasının devamında, "seçimlerde sanki

İstanbul'da Tarım ve Hayvancılık Gündemi ile DİVRİĞİ ÇALIŞTAYI DÜZENLENECEK
Divriği'ye bağlı köy derneklerinin her ay düzenlediği sabah kahvaltılı toplantının 6'ncısı Güllüce Köyü Derneği'nin davetiyle 7 Nisan Pazar Günü Tarabya Paella Restoran'da yapıldı. 20 Köy Derneği Başkanı ve Yöneticisinin katıldığı toplantıya, CHP Önceki İstanbul İl Başkanlarından Cemal Özdemir, DKD'nin

ve halkımızı temsil ettiklerinin bilincinde olmaları gerekir.

Divriği Kültür Derneği olarak ikâmet adresi Divriği'de olan ancak İstanbul'a ziyaret amaçlı gelen 62 seçmeni kendi imkanlarımızla oy kullanmaları için 30 Mart Cumartesi günü akşamı Divriği'ye yolcu ettik. Bu 62 seçmen gidip Divriği'de oylarını kullandılar." dedi.

Haber ve Fotoğraflar: Divriği Gazetesi

Sadık Çelik
sadik.celik@keyveni.com

Toplu Yemek Sektörü Can Çekişiyor

Toplu yemek sektörü, özellikle son bir yıldır zor şartlar altında ayakta durmaya çalışıyor. Yaşanan ekonomik kriz, hammadde fiyatlarındaki anormal artış, sektördeki ucuz yemek politikaları ve kalitesizlik, yemek sanayisini yok olmakla karşı karşıya getirdi. Tüm bu olumsuz şartlar içinde, hala ayakta durmaya çalışıp işini layıkıyla yapan yemek firmaları ise en büyük darbeyi alan taraf oldu. Ülkemizde son kayıtlara göre, günlük olarak ortalama 5 milyon kişi toplu yemek üretimi yapan firmalarda yemek yemektedir. Halbuki bu sayının 5 yıl önce 10 milyon olduğu biliniyordu. Fakat 5 yıldan bugüne süregelen kriz, sektörün potansiyelini ve hacmini %50 düşürdü. Toplu yemek hizmeti veren kurumlarda 350-400 bin civarında kişiye istihdam sağlanmaktadır. Ancak son bir yıl içerisinde yaşanan ekonomideki sarsılmalar, toplu yemek sektöründe onarılması güç yaralar açtı. Duruma tamamen olumsuz bakmak istemiyorum fakat neresinden bakarsanız bakın mevcut durumda işini hakkıyla yapan yemek firmalarının varlığını sürdürebilmesi neredeyse imkansız bir hal aldı. Yemek üretimi yapabilmek için aldığımız bugünkü hammadde fiyatları ile geçen yıl ki hammadde fiyatları arasında bir uçurum kadar fark var. Bunu devletin ve TÜİK'in açıkladığı rakamlarla ifade etme olanağı asla yoktur. Buna rağmen sektörde hala 6-7 TL gibi fiyatlara 4-5 çeşit yemek hizmeti veren firmalar var. Bu fiyata bu kadar çeşit sağlıklı yemek verebilmek ne mümkün? Bugün bir restorana gittiğinizde dahi 6-7 TL'ye bir kase çorbayı içemiyorsunuz. Bu haksız rekabet ortamında kurunun yanında yaş da yandı. Kaliteli firmalar işini hakkıyla yapamaz hale geldi. Kar elde etmeyi ya da sektör için yatırım yapmayı geçtik, firmalar varlığını dahi sürdürüyor. İçinde bulunduğumuz koşullar içerisinde, hala geçen yıl ki fiyatlarla yemek satılıyor. Sektördeki ucuz, sağlıksız ve kalitesiz yemek politikası insan sağlığını hiçe sayıyor. Çünkü bunlar doğru ve gerçek fiyatlar değil. Kayıt dışı, merdiven altı, denetimsiz bir şekilde adeta evinin mutfagında 300-500 kişilik üretim yapan yerler, yemek firması adı altında geçiyor sektörü intiharın eşiğine sürüklüyor. Ne çalışanlarının sigortasını yatırıyorlar, ne vergi veriyorlar, ne de Tarım Bakanlığı'nın denetimden geçiyorlar. Çalışanları için yemek hizmeti almak isteyen firmalar da, sorgulamadan, araştırmadan sırf ucuz diye bunlarla çalışmayı tercih ediyor. Halbuki yemek, insan sağlığını birinci derecede etkileyen faktörlerdendir. Kaliteli ve sağlıklı beslenmek, hem beyin sağlığı hem de vücut sağlığı için olmazsa olmazdır. Çalışanın yediği yemeğin kalitesi, çalışma performansı ile doğru orantılıdır. Ancak ne yazık ki firmalar bunu artık umursamıyor. Böyle bir ortamda da, merdiven altı, kayıt dışı firmaların sayısı gün geçtikçe artmaya devam ediyor. Bu firmalar, bir vukuat olduğunda firma ismini değiştirip, yoluna kaldığı yerden devam ediyor. Maalesef devletimiz, personel, alt yapı ve örgütlenme eksikliği sebebiyle ile denetim sistemi ancak şikayet üzerine harekete geçiyor ve doğal olarak kayıt dışılık, merdiven altılık sayısı bu sektörde hat safhalara ulaşıyor. İsteyen istediği gibi insan sağlığı ile oynayabiliyor. 'Uluslararası fonlar, merdiven altı ve komisyoncu şirketler yemek sektörünü adeta uçuruma sürüklüyor.'

Türkiye tarımı neden bitti

Türkiye tarımda neden ithalata bağımlı hale geldi? Türkiye’de tarımı çökertme sürecinin temelleri, 24 Ocak Kararları ve 1980 askeri darbesini izleyen yıllarda uygulamaya konulan emek karşıtı neoliberal politikalarla atıldı. O yıllarda başlatılan “üreticiyi ithalatla terbiye etme” politikası günümüzde de artarak devam ediyor.

DR. NECDET ORAL

Coğrafya ve iklim bakımından çok elverişli konumda bulunan, farklı ekolojik bölgeleri barındıran ve bitki çeşitliliği bakımından oldukça zengin olan Türkiye, FAO’nun son verilerine göre 23.7 milyon hektar ile Avrupa’da en büyük tarım arazisine sahip ülkedir. Türkiye’nin ardından gelen Fransa 19.3, İspanya 17 ve Almanya 12 milyon hektar tarım arazisine sahiptir. Ancak bu avantaj hızla yitirilmiştir. 1980’den bu yana uygulanan IMF, Dünya Bankası ve DTÖ dayatmalı politikaların sonucunda tarım alanları 5 milyon hektar daralmıştır. Türkiye’de tarımı çökertme sürecinin temelleri, 24 Ocak Kararları ve 1980 askeri darbesini izleyen yıllarda uygulamaya konulan emek karşıtı neoliberal politikalarla atılmıştır. O yıllarda başlatılan “üreticiyi ithalatla terbiye etme” politikası günümüzde de sürdürülmekte; arz eksikliğinden dolayı fiyatı artan her ürünün fiyatının ithalatla düşürülme kolaycılığına başvurulmaktadır. 2018 yılı itibarıyla gerek tarımsal (hammadde ve gıda maddeleri) ihracatımız, gerekse ithalatımız 18 milyar dolar civarındadır, yani başa baştır. Türkiye tarımsal üretim için kullanılan tohum, gübre, ilaç, traktör, mazot gibi girdilerin yanı sıra hububat (buğday, mısır), pamuk, yağ bitkileri (soya, ayçiçeği), bitkisel yağlar ve hayvansal üretimde (yem, canlı hayvan, et) ithalata bağımlıdır. 2018 yılında 20 milyon ton buğday üreten Türkiye, bunun yüzde 30’una yakın (5.8 milyon ton) ithalat yapmıştır. Yalnızca 5 bitkisel ürün (buğday, mısır, soya, ayçiçeği, pamuk), canlı hayvan ve kırmızı et ithalatı için ödenen bedel yaklaşık 6.6 milyar dolardır (yaklaşık 30 milyar TL). Aynı yıl çiftçilere yapılan destekleme ödemeleri bunun yarısı (14.5 milyar TL) kadardır. Öte yandan gıda sektöründe ithalata bağımlılık düzeyi yüzde 50 dolayındadır. Yani gıdada ihracat bedelinin yüzde 50’ye ulaşan miktarı ithal girdi için harcanmaktadır. Bu duruma neden ve nasıl geldiğini, konunun uzmanları olan akademisyenler, meslek örgütleri ve çiftçi sendikaları yetkililerinden anlatmalarını istedik. Verdikleri yanıtları aşağıda sunuyoruz.

ULUSLARARASI ANLAŞMALARA DİKKAT Prof. Dr. Tayfun ÖZKAYA

Uluslararası anlaşmalar ile tarım ürünlerinde gümrük vergilerinin zorunlu olarak düşürülmesi, ithal ürünlerin iç piyasaya daha ucuz olarak girmesine kapı açtı. Diğer yandan tarım destekleri çiftçinin eline geçen fiyatlara yapılan müdahale yerine prim gibi piyasa fiyatını etkilemeyen şekle sokuldu. Bu, ihraç ürünlerinin daha ucuz satın alınarak daha ucuza satılmasına yol açtı. Öte yandan gelişmiş ülkelerin prim tarzında yüksek tarımsal destekler vermeye devam etmeleri, uluslararası şirketlerin ABD, Kanada gibi ülkelerin çiftçilerinden ucuz ürün alabilmelerini sağladı. Bu etkiler; ABD, Kanada ve AB ülkelerinde daha az emek ve daha çok sermaye yoğun üretilen tarla bitkileri ve et gibi ürünlere Türkiye pazarlarını alabildiğine açtı.

Türkiye’nin tarımda ithalatçı hale gelmesinin tohumları Marshall yardımı ile atılmış, 24 Ocak 1980 kararları ile pekiştirilmiş ve AKP döneminde zirve yapmıştır. Nedenleri arasında ilk akla gelenler; uluslararası tarım anlaşmaları, yanlış ve yetersiz destekleme politikaları,

SERMAYE BİRİKİM MODELİ OLARAK TARIMDAKİ SÖMÜRÜ Prof. Dr. Haydar ŞENGÜL

İktidar yandaş sermayeyi oluşturma hedefinde tarım sektöründeki sömürüyü derinleştirdi; bu bağlamda yandaş ithalatçıları, tüccarları, aracıları ve tarıma girdi sağlayan kesimleri kayırdı ve bunu bir sermaye birikim modeli olarak benimseyerek ısrarla takip etti. Bence işin özeti budur. “Tarım izlenen iktisadi politikalar sonucu bu durumdadır” demiyor muyuz? Başka türlü “tarım tesadüfen konjonktürel bir şekilde bu duruma geldi, dolayısıyla bu geçici durumdan çıkabilir” iddiasını kabul etmek gerekir.

TARIM BÜYÜK ŞİRKETLERE TESLİM EDİLİYOR

Dr. Burak ÖZTORNACI Tohum, gübre, ilaç gibi girdileri üreten kamu işletmelerinin birer birer özelleştirilmesi veya kapatılması nedeniyle bu girdilerin fiyatları aşırı yüksektir. Girdi fiyatlarında yaşanan artışlara rağmen çiftçiler, ürünlerini piyasa fiyatından satmak zorundadır. Çünkü piyasa sınırlı sayıdaki tüccarın ve o tüccarların arkasındaki tekellerin kontrolündedir. Bir başka neden tarımsal üretimi; büyük işletmelerle, fabrika mantığına göre şekillendirmek isteyen neoliberal yaklaşımdır. Siyasi iktidarın tarıma bakışı “Tarımı köylülerin elinden kurtarmak”, büyük şirketlere teslim etmektir. Bu durum çiftçilerin üzerindeki iktisadi ve sosyal baskının artmasının temel nedenidir. Bunlara tarım arazilerindeki yağmanın hızla arttığını, tarım alanlarının betonlaştığını ve tarım dışına çıkarıldığını eklemek gerekir.

ÇİFTÇİLER TOPRAKLARINI ELDEN ÇIKARIYOR Burhan ÖZALP

1980 sonrası sermayenin her alanda istediği serbestleşme politikaları tarıma da uygulanıyor ve bu

süreçlere DTÖ ve AB gibi anlaşmalar eşlik ediyor. Serbestleşme politikaları 2000’li yıllarda her alanda olduğu gibi tarımda da tavan yaptı. Bu çerçevede ürün girdi piyasalarında etkili olan tarımsal KİT’ler özelleştirildi. Özelleştirmeler sonrası girdi (özellikle tohum, gübre, ilaç) piyasası neredeyse tamamen uluslararası tekellerin kontrolüne girdi, bu nedenle girdi maliyetleri çiftçilerin aleyhine gelişti, üretim maliyetleri arttı. Öte yandan TMO ve kooperatiflerin işlevsizleştirilmeleri sonucu çiftçiler ürün piyasasında büyük alıcılara mahkûm edildiler. Ayrıca meraların imara açılması, yem ve süt fiyatlarının piyasayı kontrol eden şirketlerce belirlenmesi hayvan yetiştiricilerini mağdur etti. Tüm bu süreçler kırsal nüfusun ve tarım alanlarının azalmasına ülkenin ithalata bağımlılığına yol açtı.

BAKANLIK İTHALAT VE İHRACATI DÜZENLİYOR Abdullah AYSU – Çiftçi-Sen Genel Başkanı

1980 sonrasında öncelikle devletle çiftçinin bağı koparıldı. Kamu piyasa düzenleme işinden şirketler lehine çekildi. Tarım Bakanlığı tarımı geliştirmeye yönelik olmaktan çok ithalat ve ihracat işlerini düzenleyecek hale getirildi. Tarımsal KİT’ler özelleştirildi veya işlevsizleştirildi. Türkiye’ye tohum şirketlerinin girebilmesi için serbestlik sağlandı. 2000’li yıllarda üreticilerin çiftçilikle bağı koparacak olan Tohumculuk Kanunu çıkarılarak meydan çokuluslu şirketlere bırakıldı. Çiftçilerin üretimden pazarlamaya kadar öz örgütleri (kooperatifler) ile bağı koparıldı. Tarımsal kredi faiz oranları piyasa seviyesinde uygulanmaya başladı. Çiftçiye Tarım Kanununda öngörülen (ve zaten yetersiz olan) destekleme miktarı bile verilmedi. Fiyat politikalarının şirketlere bırakılmasıyla ürün fiyatları maliyetin altında veya başa baş olacak şekilde belirlendi; sonuç tarımın ithalata bağımlılığı oldu.

EMPERYALİZMİN HEDEFİ GIDA Ali Bülent ERDEM –

planlı bir üretim için gerekli politikaların hayata geçirilmemesi, tarımsal KİT’lerin özelleştirilmesi, tohumculuk politikaları ve kamu araştırmacılığının zayıflatılması, tarımda üretici örgütleri karmaşası ve kooperatifçiliğin zayıflaması olarak sayılabilir.

YARDIMI İLE ATILDI Ferdan ÇİFTÇİ – ZMO İzmir Şubesi Önceki Dönem Başkanı

Türkiye’nin tarımda ithalatçı hale gelmesinin tohumları Marshall yardımı ile atılmış, 24 Ocak 1980 kararları ile pekiştirilmiş ve AKP döneminde zirve yapmıştır. Nedenleri arasında ilk akla gelenler; uluslararası tarım anlaşmaları, yanlış ve yetersiz destekleme politikaları, planlı bir üretim için gerekli politikaların hayata geçirilmemesi, tarımsal KİT’lerin özelleştirilmesi, tohumculuk politikaları ve kamu araştırmacılığının zayıflatılması, tarımda üretici örgütleri karmaşası ve kooperatifçiliğin zayıflaması olarak sayılabilir.

PIYASA KOŞULLARI TÜCCAR LEHİNE DÜZENLENİYOR Hayati TOSUN – ZMO Samsun Şubesi Önceki Dönem Başkanı

Ürün fiyat politikasında piyasa koşullarının üretici değil, tüccar lehine düzenlenmesi, tarımda kısa vadeli fiyat ve piyasa önceliklerinin esas alınması, orta ve uzun vade kalıcı kalıcı çözümler yerine, kısa vadeli spot çözümlere destek verilmesi, doğru bir üretim planlamasının yapılmaması, altyapı yatırımlarına öncelikli ve yeterli desteğin verilmemesi, teknolojik gelişmeye yeterli destek sağlanmaması, katma değer yaratacak sektörel gelişmenin sağlanamaması, kırsaldaki yaşam standartlarının zamanın şartlarına uyarlanamaması, kazanamayan üreticinin köyden kente göç etmesi ve bu sürecin önlenememesi, kısacası tarıma üvey evlat muamelesinin yapılması ilk akla gelen nedenlerdir.

IMF VE DÜNYA BANKASI PROGRAMLARI TARIMI GERİLETTİ

Ahmet ATALIK/ ZMO İstanbul Şube Başkanı 12 Eylül 1980 darbesi ile ulus ötesi şirketlerin önünü açan politikalar hayata geçirildi ve karşı çıkabilecek örgütlülük parçalandı. Bu çerçevede Tarım Bakanlığı’nın birçok kuruluşu kapatıldı ve/veya işlevsiz hale getirildi. Tarımsal KİT’ler de aynı akıbetten kurtulamadı. Tarımda üretimi teşvik amaçlı destekten daha fazlası ithalata verildi. Kaynaklar kendi çiftçimiz yerine ithalat yaptığımız ülke çiftçilerinin refahına sunuldu. Tarımsal girdilerde artan ithalat bağımlılığı üretim maliyetlerini artırdı; ancak çiftçi emeğinin karşılığını alamadı. Alım gücü sürekli gerileyen çiftçi tarlasını ekmekten vazgeçti. Tüm bunların sonucu tarımda üretimin gerilemesi ve ithalata bağımlılık oldu. Dış talimatlarla biçimlenen politikalar terk edilmedikçe, tarım gelişmiş ülkelerdeki kadar desteklenmedikçe, çiftçi bilgi ve teknoloji ile buluşturulmadıkça, müdahale kurumları işlevine sahip tarımsal KİT’ler yeniden tesis edilmedikçe; tarımın ithalata bağımlılıktan kurtulması mümkün değildir.

ÜRETİM ARTIRILMADAN EKONOMİ DÜZELTİLEMEZ Özden GÜNGÖR – Ziraat Mühendisleri Odası (ZMO) Genel Başkanı

Ülke nüfusunun her yıl en az bir milyon kişi arttığı göz önüne alınmazsa, tarım alanları ve meralar korunmazsa, çiftçi gerektiği gibi desteklenmezse, Tarım Kanunu’nun desteklemeye ilişkin hükümlerine uyulmazsa, girdi maliyetlerini düşürmek için gerekli tedbirler alınmazsa, bir Bakandan diğerine değişen tarım politikaları düzeltilmezse, çiftçi ithalatla terbiye edilmeye kalkılırsa, kooperatifleşmeye gereken önem verilmez ve desteklenmezse, sektördeki tüm bileşenlerin görüşü yerine sadece sermayenin görüşleri dikkate alınır, ARGE çalışmalarına gereken önem verilmezse tarımda ithalatçı olmaktan kurtulmamız mümkün değildir. Unutmamak gerekir ki, tarımımızı geliştirmeden, üretimimizi arttırmadan ekonominin kırılganlığını da düzeltemeyiz.

TARIMDA İTHALATIN TOHURLARI MARSHALL

Hepimiz **FARKLIYIZ** Hepimiz **EŞİTİZ**

#birakinoyayalım

23

NİSAN

**ULUSLARARASI
ÇOCUK ŞENLİĞİ**

17-24 NİSAN

21 NİSAN
15:00
**Renklerin
Buluşması
Gala ve
Ödül Töreni**

BKSM Beğazici Kültür
Sanat Merkezi

Performans Gösterisi
ve

**Konser
ALEYNA
TİLKİ**

LİFE PARK

23 NİSAN
14:30

**SARIYER'DE
23 NİSAN**

ETKİNLİKLERE KATILIM ÜCRETSİZDİR.
Detaylı bilgi için: sariyer.bel.tr 444 1 722

**BİRLİK, BARIŞ, HOŞGÖRÜ, HUZUR,
DAYANIŞMA VE KARDEŞLİK PROJEMİZ KAZANDI**

**TEŞEKKÜRLER
SARIYER**

ŞÜKRÜ GENÇ

SARIYER BELEDİYE BAŞKANI

